

SI SOCIALISTISK INFORMATION

DECEMBER 2007 • NR. 223 • 25. ÅRGANG

EFTER VALGET – HVAD NU?

LÆS OGSÅ I DETTE NUMMER

FRANKRIG • CIVIL ULYDIGHED MOD SPROGTEST
AFGHANISTAN • SPLITTELSE I RESPECT • ZIMBABWE

SI

Fra redaktionen

Nyt netmagasin på vej

November-nummeret af Socialistisk Information kom aldrig på gaden, og til alle skuffede læsere må vi naturligvis beklage, at de blev tvunget til at klare sig uden den sædvanlige dosis socialistisk modgift. Skylden ligger ene og alene hos Anders Fogh Rasmussen, som udskrev folketingsvalget, netop som vi var ved at færdiggøre bladet. Det betød for det første, at aktivisterne bag bladet fik travlt med at lave valgkamp, og for det andet at en del af det planlagte stof ville være uaktuelt. Vi gik ud fra, at de fleste af læserne var enige med os i, at det vigtigste var at kaste alle kræfter ind i tre ugers valgkamp for at sparke regeringen ud.

Det lykkedes ikke – denne gang. Men vi vender frygteligt tilbage. Tilbage er også Socialistisk Information, med et nummer som ser nærmere på valgets resultater. Den politiske situation efter valget, herunder udfordringerne for Enhedslisten, stod også centralt på dagsordenen, da Socialistisk Arbejderparti afholdt landsmøde i weekenden 24. – 25. november. Udover den udtalelse, som kan læses i dette nummer, blev vedtaget en længere tekst om den politiske situation. Den kan du finde på SAP's hjemmeside – www.sap-fi.dk.

Internettet er i stigende grad kilden til information og debat. Det gælder også socialistisk information. Derfor handlede en anden diskussion på landsmødet om at udvikle en ny hjemmeside for Socialistisk Information, som kan udnytte internettets muligheder for interaktivitet, hurtige opdateringer og adgang for alle. I øjeblikket tilbyder vi kun muligheden for at hente en kopi af bladet, men det vil ændre sig i det nye år, efter landsmødets beslutning om at etablere Socialistisk Information som et netmagasin. En afgørende forudsætning for at få denne vigtige beslutning omsat til virkelighed, er få konstrueret en ny hjemmeside med de nødvendige funktioner. Vi appellerer til alle læsere om at hjælpe os økonomisk med dette og give et bidrag til vores indsamling hertil!

INDHOLD

INDBLIK: EFTER VALGET

Venstrefløjen efter valget.....	3
Enhedslisten ved en skillevej.....	4
Det politiske alternativ manglede.....	6

FOKUS

Alle på gaden for en folkeafstemning om EU-traktaten	8
Europæisk kamp om velfærd	9

CIVIL ULYDIGHED MOD SPROGTEST

Forældre og lærere siger nej til sprogtest	10
--	----

BUDGETFORLIG I ROSKILDE

Skattestigninger, forbedringer og ingen forringelser...	12
---	----

INTERNATIONALE NOTER

Venezuela, Australien, Pakistan, Tyrkiet, Polen, Gaza, New Zealand, Italien	14
---	----

ZIMBABWE

Mugabe under pres hjemme og ude.....	16
--------------------------------------	----

OPBUD PÅ DEN ENGELSKE VENSTREFLØJ

Fornyelsen af Respect er på vej.....	18
--------------------------------------	----

BALLADEN I FRANKRIG

Stærk modstand mod Sarkozys dagsorden.....	20
--	----

AFGHANISTAN

En modig kvindestemme.....	22
----------------------------	----

VALGET I RUSLAND

Olie og gas har skabt fremgang.....	24
-------------------------------------	----

IIRE

»Til tjeneste for progressive kræfter i hele verden«	26
---	----

DET SKREV VI FOR 25 ÅR SIDEN

Interview med den brasilianske arbejderleder »Lula«..	27
---	----

SI-INDSAMLINGEN I GANG – GIV ET BIDRAG!	28
---	----

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

Socialistisk Information

redigeres af et udvalg bestående af:
Bjarke Friberg, Ebbe R. Jørgensen (ansv.),
Bodil Rasmussen, Christina C. Nielsen, Bertil
Videt, Nina T. Andersen, Peter S. Nielsen,
Nicolai Bentsen, Janus Noack og Åge Skovrind.

Sign. artikler står for forfatternes egen regning.

Henvendelse til redaktionen:
Studiestræde 24, 1. sal, 1455 København K.
Telefon: 33 33 03 17 (læg besked på tlf. svarer)
e-post: si@sap-fi.dk

Abonnement: 175 kr., dog 100 kr.
hvis man er på pension, bistand, SU
eller mindre.

Der kan tegnes abonnement ...

- 1) ved at indbetale beløbet på giro 906-3366, Socialistisk Information, Studiestræde 24, 1., 1455 Kbh. K,
- 2) ved at gå ind på www.sap-fi.dk,
- 3) ved at sende en check til SI's adresse.

Tryk: SAF

Redaktionen afsluttet den 3. december 2007

SI nr. 224 udkommer medio januar 2008

ISSN 0108-1861

Efter valget

Venstrefløjen efter valget

De sidste års store demonstrationer og strejker for mere og bedre velfærd har trængt den borgerlige regering i defensiven. Det var på mange måder en presset Fogh, som udskrev folketingsvalget i oktober. Mange havde derfor set frem til, at valget også skulle bane vej for en ny regering. Det lykkedes ikke, og tilmed fik Enhedslisten sit dårligste valgresultat siden 1994.

Trods dette viser valget også på en række punkter en udvikling, som giver grobund for optimisme.

Læren fra valget og de kommende udfordringer for venstrefløjen var en hoveddiskussion, da Socialistisk Arbejderparti holdt landsmøde den 24-25. november. Vi bringer landsmødets udtalelse på side 4 og 5. Desuden spørger vi folketingsmedlem Per Clausen, og medlem af Hovedbestyrelsen Signe Hagel Andersen, om deres syn på valgresultatet og konsekvenserne for Enhedslisten.

God fornøjelse – og fortsat god kamp!

Enhedslisten ved en skillevej

Vedtaget af SAP's landsmøde 24.-25. november 2007

AF SOCIALISTISK ARBEJDERPARTI

Valget den 13. november afspejlede på flere måder de udfordringer, Enhedslisten står overfor.

Enhedslistens udfordringer

For det første fik Enhedslisten det dårligste valgresultat, siden sin indtræden i Folketinget i 1998. Det skal her understreges, at de 2,2 pct. og 4 mandater i Folketinget i sig selv ikke er udtryk for en krise i partiet. Set i forhold til den politiske situation er det slet ikke så ringe endda. Og valgkampen viste, at en stor kerne af Enhedslistens medlemmer er aktive, når partiet er ude i en så central kampagne, som en valgkamp er. På trods af, at valgkampen fandt sted i en situation, præget af interne stridigheder om opstillingen af Asmaa, gik medlemmerne stort set 100 procent samlet ind i valgkampen.

For det andet betød valgresultatet, at VKO flertallet er intakt (om end svækket), hvilket medvirker til at placere Enhedslisten fuldstændig udenfor parlamentarisk indflydelse. På de spørgsmål (f.eks. velfærd og ulighed) hvor Enhedslisten vil kunne medvirke til at lægge pres på et folketingsflertal, er de fire stemmer ikke nødvendige for at få flertal. Det vil medvirke til en marginalisering af partiet i offentligheden, og stiller krav til folketingsgruppens evne til

at sætte sine egne dagsordener, hvor antikapitalistiske løsninger bliver nærværende for arbejderbefolkningen.

For det tredje betyder SF's kanonvalg en kraftig forrykkelse af styrkeforholdet mellem SF og EL. Fra at være parlamentarisk dobbelt så stor som EL, er SF i dag 6 gange så stor. Det afspejler, at SF i vid udstrækning har placeret sig som det parti, der repræsenterer velfærdsbevægelsen, de unge og miljøforkæmperne.

SF's (og SFU's) fremgang er positivt, fordi det viser, at de omfattende bevægelser på velfærds- og uddannelsesområdet har fået mange mennesker til at gå til venstre. Her handler det ikke om, at Enhedslisten har bedre og mere radikale løsninger på problemerne. Det der har afgørende betydning er, at SF ses som det realistiske bud på faktisk at få forbedringer igennem. Det lægger på den anden side også et pres på SF for at indgå i brede forlig, hvis de skal leve op til forventningerne. Selv om Villy Søvndals strategi for at komme i regering ikke blev en realitet i denne

omgang, vil vi i den kommende valgperiode komme i situationer, hvor SF er nødt til at markere, at partiet er »regeringsdueligt«. Det kan give fornyet luft til Enhedslisten, hvis partiet formår at styrke sig selv organisatorisk og politisk.

Endeligt står Enhedslisten efter valget med det problem, at vælgernes reaktion på opstillingen af Asmaa er tegn på den dybe splid i arbejderbefolkningen vedrørende etniske og religiøse minoriteter. Opstillingen af en troende muslimsk kandidat rammer ind i den såvel nationale som internationale dagsorden, hvor magthavernes fjende jo er skiftet fra at være kommunismen til Islam.

De herskende ideer er som bekendt de herskendes ideer. Derfor er det ikke så underligt, at Enhedslistens opstilling af Asmaa fik en vis betydning for valgresultatet.

Der forestår en svær diskussion i Enhedslisten på den baggrund, og det er afgørende, at denne diskussion ikke fører til splittelse af partiet.

Enhedslisten må diskutere, hvordan medlemmerne får bedre indsigt

i kandidaternes politiske holdninger og kvalifikationer inden et valg af kandidater.

På baggrund af ovenstående må man sige, at Enhedslisten står ved en skillevej, hvor der er brug for en fornyelse af projektet for opbygning af EL som et antikapitalistisk parti, i bevægelserne såvel som i folketinget.

Tre omdrejningspunkter for partiets fornyelse

Denne fornyelse må have tre omdrejningspunkter:

- 1) Det første skal være en organisering af Enhedslistens medlemmer i fagforeninger, uddannelsesorganisationer og i andre bevægelser. F.eks. skal partiet sikre en organisering af Enhedsliste-medlemmer i de offentligt ansattes fagforeninger op til OK 08. Disse organiseringer skal fundere som en integreret del af partiet. De kan og skal både præsentere partiets forslag og politik i bevægelserne og opsamle viden om, hvad de foregår i arbejderklassen, og erfaringer fra arbejdet i bevægelserne.
- 2) Det andet omdrejningspunkt skal være at gøre afdelingerne mere udadvendte og aktivistiske. I den kommende periode er den vigtigste opgave at bidrage til underskriftsindsamling og andre aktiviteter for en EU-afstemning.
- 3) Det tredje omdrejningspunkt er udviklingen af en ny opfattelse af ledelsens rolle i partiet. I sin sammensætning skal ledelsen afspejle de politiske aktiviteter i bevægelser og afdelinger. Og ledelsens primære opgave er at diskutere de overordnede rammer for medlemmernes deltagelse og at motivere medlem-

merne med politiske argumenter om at deltage i prioriterede aktiviteter, samt aktivt bidrage til at give disse aktiviteter retning.

I forbindelse med denne organiserede intervention i bevægelserne er det en selvstændig opgave at udfordre de andre arbejderpartier (S og SF) i en form for aktionsfællesskaber. Ud over udfordringer til samarbejde i bevægelserne vil dette også være en opgave for lokalafdelingerne, som på den måde også vil få en selvstændig funktion.

De interne diskussioner i Enhedslisten er et tegn på, at der reelt er store uenigheder om rammerne for vores fælles antikapitalistiske projekt. Her er det vedtagne program ikke tilstrækkeligt. Mere og mere tyder på, at partiet har brug for fortløbende at diskutere projektet på mellemlang sigt. Dvs. at formulere et kortfattet, aktuelt program, som peger på, hvordan vi i den aktuelle situation kan vinde opbakning for antikapitalistiske løsninger, såvel i bevægelserne som i folketinget. Et sådan program vil af naturlige årsager aldrig være færdigt, men under konstant udvikling.

Disse diskussioner kan også medvirke til et generelt højere skolingsniveau i partiet.

En særlig diskussion er som nævnt diskussionen om integrering af etniske og religiøse minoriteter. Her vil det være afgørende, at den prin-

ciipelle diskussion adskilles fra diskussionen om en bestemt folketingskandidats politiske holdninger. Den principielle diskussion må tage udgangspunkt i, hvordan Enhedslisten kan blive i stand til at bygge bro over modsætningerne i arbejderbefolkningen – i stedet for at vælge side, enten til fordel for minoriteterne eller til fordel for majoriteten.

Diskussionerne om partiets folketingskandidater skal generelt styrkes. På baggrund af denne valgkamp har vi nu fået en god anledning til at løse det problem, som altid har eksisteret i partiet. Nemlig, at folketingskandidaterne reelt ikke vælges på baggrund af viden om deres kvaliteter eller mangel på samme.

Bevægelsesarbejdet i centrum

Selv om vi ikke kan se bort fra, at valget var et nederlag for Enhedslisten, vil vi konkludere, at valget kan være afsæt for at styrke opbygningen af EL, hvis vi udnytter mulighederne for at orientere partiet mod bevægelserne og de mange aktivister partiet har i bevægelserne.

Vi skal i den forbindelse ikke lukke øjnene for, at valgresultatet betyder en svækkelse af det nationale apparat. Det stiller krav om politiske prioriteringer i ledelsen, og samtidig, at de professionelle arbejdskraft i vid udstrækning skal bruges til at understøtte bevægelsesaktivisternes arbejde.

FOLKETINGSVALGET 13. NOVEMBER 2007

Parti	Stemmeandel %		Mandater	
Socialdemokraterne	25,5	- 0,3	45	- 2
Det Radikale Venstre	5,1	- 4,1	9	- 8
Det Konservative Folkeparti	10,4	0,1	18	-
Socialistisk Folkeparti	13,0	7,0	23	12
Kristendemokraterne	0,9	- 0,8	-	-
Dansk Folkeparti	13,9	0,6	25	1
Venstre	26,2	- 2,8	46	- 6
Ny Alliance	2,8	2,8	5	5
Enhedslisten	2,2	- 1,2	4	- 2

Læren fra valget

Det politiske alternativ manglede

Den store udfordring er at skabe en fælles politisk bevidsthed i arbejderklassen – og at overvinde splittelsen mellem de kvindelige arbejdere i den offentlige sektor og de mandlige i den private sektor, siger Enhedslistens genvalgte folketingsmedlem, Per Clausen.

AF ÅGE SKOVRIND

Efter et par år med store velfærds-mobiliseringer og strejker blandt offentligt ansatte, havde mange set frem til, at folketingsvalget skulle bane vej for en ny regering. Det lykkedes ikke. Socialistisk Information har snakket med Enhedslistens Per Clausen om årsagerne til valgresultatet, og hvad det betyder for Enhedslisten.

Hvorfor lykkedes det ikke at vælte Fogh?

– Oppositionen fremstod nok samlet, men ikke med et klart alternativ. Det stod ikke krystalklart, at hvis man ville have bedre velfærd, så skulle man stemme på oppositionen. Det er rigtigt, at mange har deltaget i demonstrationer og strejker for bedre velfærd, men sammenhængen mellem denne bevægelse og det politiske alternativ er ikke rodfastet godt nok.

Valget viste en alvorlig splittelse i arbejderklassen, mellem de mandlige arbejdere i den private sektor, og de kvindelige arbejdere i den offentlige sektor. I den første gruppe stemte mange på regeringspartierne eller Dansk Folkeparti. Opgaven er derfor at skabe en politisk bevidsthed i arbejderklassen om, at der er en sammenhæng mellem de politiske valg og ens livsvilkår. Vi må arbejde på at forankre en politisk forståelse dybere i fagbevægelsen, som ikke har formået at formulere præcise krav til en anden politik.

– Præcise krav kunne have gjort forskellen oppositionen og regeringen tydeligere. Jeg synes sådan set, at det er positivt at fagforeningerne ikke bare smider penge efter partierne, men at de har lavet deres egne politiske kampagner. Deres krav har bare ikke været præcise nok. Derfor har folk ikke draget de naturlige politiske konklusioner. Man kunne, som i Norge, have stillet nogle præcise krav til partierne. Det ville kunne afsløre Dansk Folkeparti.

– Det er jo interessant, at jo mere præcis man bliver omkring kravet om en lønforhøjelse, desto mere ussel fremstår deres politik.

Hvilken betydning har den økonomiske højkonjunktur haft?

– Velfærdsbevægelsen har udviklet sig til også at være en kamp for højere løn til de offentligt ansatte, fordi arbejdsløsheden er så lav. Man kan

gå ud og finde anden beskæftigelse end de jobs i det offentlige, som bliver opfattet som mindre vigtige og mindre kvalificerede. Så velfærdsbevægelsen har bedre betingelser under højkonjunkturen.

Man kunne også tolke valget sådan, at folk stemmer på den samme regering, fordi de har fået flere penge på lommen?

– Den anden side af dette er, at utilfredsheden med den offentlige sektor er båret frem af væksten i den private sektor. Denne vækst giver grobund for at stille lønkrav i den offentlige sektor, og gør det svært at acceptere, at nogle grupper skal blive fattigere. Økonomisk vækst skaber et potentiale for oprør.

Det er svært at se, at Enhedslistens fire mandater kan blive afgørende i nogen sammenhæng. Har Enhedslisten en ny rolle at spille i folketinget?

– Politisk har vi stort set altid været meget isolerede i folketinget, så her er ingen afgørende ændring. Vores rolle bliver stadig at lave afsløringer og rejse sager, og vi kan nogle gange være de første til at udnytte mulighederne for alternative flertal, ligesom vi var de første til at kræve forbud mod tilsætningsstoffer i cigaretter. Vi skal også fremlægge bud på alternativer, men mediemæssigt vil det fortsat være svært at trænge igennem. Vi kan rejse sager som salget af DONG og andre eksempler på privatiseringer af samfundets kerneydelser. Vi

er faktisk de eneste, som står for, at energiområdet ikke skal styres af markedskræfterne, men af demokratiske samfundsbeslutninger. Vores muligheder er selvfølgelig svækkede af, at vi går fra seks til fire mandater, også fordi det betyder færre ansatte til at arbejde med sagerne.

Enhedslisten er bombet tilbage til sit hidtil dårligste resultat siden 1994. Hvad gik galt?

– Vi undervurderede en ny splittelse i arbejderklassen i forhold til etnicitet og religion, og hvordan dette bevidst og kynisk ville blive udnyttet af de borgerlige partier.

– Hvis man ikke kan tilhøre venstrefløjen, fordi man bærer tørklæde, så har vi et kæmpe problem i forhold til at organisere rengøringspersonale og buschauffører.

Dertil kommer en splittelse omkring disse spørgsmål inden for de etniske minoriteter selv.

Det er vigtigt, at vi kan rumme den bredde.

Siger du dermed, at det var en fejl at opstille Asmaa?

– Nej, der var ingen grund til ikke at gøre det.

Det skulle lige være, at vi tabte to mandater på det?

– Jamen, hvis man ser på urafstemningen blandt medlemmerne, så er det logisk, at mange så med sympati på at opstille en ung kvinde med anden etnisk baggrund. Fejlen bestod i, at vi ikke forstod den voldsomme splittelse i arbejderklassen på dette spørgsmål.

Løsningen er at placere religionen der, hvor den hører hjemme, dvs. adskille religion og politik, og insistere på at venstrefløjen skal kunne samle bredt omkring et socialt og politisk projekt, uanset religiøst ståsted. Hvis vi ikke kan favne den bredde, vil vi kun kunne overleve i snævre miljøer.

Skal Enhedslisten stadig have en ambition om at præsentere et samlet

samfundsalternativ, eller skal vi i stedet satse på nicher og blive talerør for udvalgte mindretalsgrupper?

– Vi skal fortsætte med at være en aktiv del af en bred social bevægelse og en bred klima- og miljøbevægelse. Men vi bliver også nødt til at forfølge nogle nicheområder. Ikke så meget fordi det er nicher, men mere fordi ingen andre tager disse spørgsmål op. Man kan kalde sagen om de multinationales manglende skattebetaling for et nichespørgsmål, men det er jo kun i den forstand, at ingen andre tager det op, og ikke fordi det ikke har en bred interesse.

– Hvordan behandler vi psykisk syge, eller hvordan står det til med retssikkerheden? Sådanne spørgsmål vil fortsat være vigtige for Enhedslisten, og vi vil have et særligt fokus på dem, ikke mindst fordi de andre partier er tilbøjelige til at bøje ind mod midten.

– Der bliver ikke tale om en grundlæggende ændring i vores ar-

bejde. Vi skal fortsat forholde os til flertallets vilkår, og samtidig skal vi have nogle mærkesager, hvor vi viser, at vi vil noget markant andet, ikke bare SF plus 10 procent.

– Dertil kommer en særlig forpligtelse til at forsvare mindretalsgrupper, fx seksuelle mindretal, både ud fra et demokratisk synspunkt, og fordi et nøglepunkt i vores samfundsprojekt er at give plads for mangfoldighed og forskellighed.

Hvad er det mest positive for Enhedslisten, som du kan få øje på?

– Vi har gennemført en valgkamp med flere aktiviteter end nogensinde, vi har aldrig haft flere medlemmer, og der har også været en enorm aktivitet i SUF. Det er godt udgangspunkt for at føre Enhedslisten videre, hvis vi på næste årsmøde kan få anbragt diskussionen om religion og politik på den plads, hvor den hører hjemme, og samle kræfterne om at formulere et politisk projekt.

Mere klassekamp!

– Enhedslisten har virket uklar. På de store og væsentligste spørgsmål har man ikke kunnet se, hvad Enhedslisten står for. Her har SF fremstået mere klart. Blandt almindelige mennesker har oplevelsen været, at Enhedslisten var noget underligt noget med ungdomshus, religion og mangfoldighed.

Det siger medlem af Enhedslistens Hovedbestyrelse Signe Hagel Andersen. Hun siger det bl.a. på baggrund af diskussioner med kolleger på Rigshospitalet, hvor hun for tiden er i praktik som sygeplejestuderende.

Signe slår til lyd for en mere klassekamps-orienteret profil i tale og handling:

– Vi skal være skarpere på spørgsmål om fordelingspolitik og den øgede ulighed, og i kritikken af markedsførelsen af samfundet. Og Enhedslisten skal lægge større vægt på at organisere folk inden for fagbevægelsen og bruge de faglige folk mere, bl.a. ved at vælge flere arbejdere til Enhedslistens ledelse, siger hun.

– Vi har gjort det godt nok i selve valgkampen, alt taget i betragtning, og med det udgangspunkt vi havde bragt os i, siger hun, men efterlyser en grundlæggende diskussion om strategien for det fremtidige arbejde.

– Vi skal også tage mindretallenes krav op, og inkludere dem i strategien, men vi er nødt til at træffe et valg. Skal Enhedslisten udvikle sig til et bredt socialistisk arbejderparti, eller skal det være et parti for mangfoldighed og mindretallene? Man kan ikke favne det hele, siger Signe Hagel Andersen.

13. – 15. december:

Alle på gaden for en folkeafstemning om EU-traktaten!

SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Så skete det langt om længe. Det fremgår sort på hvidt af Fogh-regeringens nye regeringsgrundlag. Vi skal have en folkeafstemning. Om EU!

Så langt så godt. Men så heller ikke længere. Det er nemlig ikke om den nye forfatningstraktat, at Fogh allernådigst vil tillade befolkningen at udtrykke sin holdning. Det er derimod om de fire undtagelser, som befolkningen allerede har stemt om. Man tror sgu næsten det er løgn.

Selvfølgelig kan der argumenteres for, at der er løbet meget papir gennem EU-møllen siden de danske undtagelser blev vedtaget for over 14 år siden, og at det på den baggrund er fair nok at teste, om befolkningens holdning er den samme. Til gengæld kan der ikke findes ét eneste argument for, at befolkningen ikke også skulle have lov til at stemme om den nye EU-forfatning. Af mindst to grunde:

Forskellen er ens

For det første fordi den indholdsmæssig er fuldstændig identisk med den forfatning, som vi skulle have stemt om i september 2005. En folkeafstemning, som alene ikke blev gennemført, fordi der blev dekretet »tænkepause«, efter at den franske og den hollandske befolkning i forsommeren 2005 havde stemt forfatningsudkastet ned under gulvbrædderne.

De mest kyniske danske Ja-politikere forsøger stadig hårdnakket at snakke uden om. Men i EU gider selv hærdede tilhængere af forfatningen ikke længere sætte deres troværdighed på spil med en absurd påstand om, at den nye Lissabon-traktat

skulle adskille sig nævneværdigt fra den oprindelige Forfatnings-traktat.

F.eks. skrev en af Forfatningens fædre, den tidligere franske præsident Valéry Giscard d'Estaing, forleden dag på sin blog: »Jeg har påtaget mig opgaven med at sammenligne udkastet til den nye Lissabon-traktat med Forfatningen på de »afgørende ni punkter« (...) Til min overraskelse, og, for at sige sandheden, til min store tilfredsstillelse, så genoptræder disse ni punkter ord for ord i det nye projekt. Ikke et komma er blevet ændret.« (<http://vge-europe.eu/index.php>)

Stærkere magt og mere militær

For det andet fordi den nye forfatningstraktat betyder store ændringer i EU-samarbejdet. På over 60 nye områder overgår EU-samarbejdet fra enstemmighed til flertalsafgørelser. De store lande sikres – hvis de kan blive enige – magt over EU, bl.a. gennem snedige stemmeregler. EU får en præsident og en udenrigsminister. Og så bliver EU's målsætninger lige strammet op, bl.a. med en forpligtigelse til alle medlemslande om »gradvis at forbedre deres militære kapacitet«.

Begrundelsen for alle disse ændringer er, at et EU med 27 lande har behov for nye regler for at kunne fungere mere »effektivt«. EU vil på den udenrigspolitiske og militære scene kunne fungere mere »handlekraftigt«, hvis den i stigende grad kan repræsenteres af en præsident og en udenrigsminister, som reelt kun behøver at have rygdækning fra regeringerne i de største EU-lande.

Derfor vil den nye EU-forfatning bringe EU et stort skridt nærmere en centraliseret og militariseret Union,

hvor enkelte lande – med deres befolkninger og regeringer – vil opleve at få trukket beslutninger ned over hovedet, som de er inderligt imod.

Folkeafstemning

Men det skal den danske befolkning ikke have lov til at tage stilling til ved en folkeafstemning. Ligesom heller ikke befolkningerne i noget andet EU-land (bortset fra Irland). Det har statslederne simpelthen aftalt. Og Fogh vil gøre alt for at leve op til den aftale. Om ikke andet så af hensyn til sine fremtidige jobmuligheder som overbetalt EU-bureaukrat.

Derfor er der kun ét håb for demokratiet. Og det er, at Socialdemokraterne går sammen med Ny Alliance, Dansk Folkeparti, SF og Enhedslisten og gennemtvinger en folkeafstemning på trods af Fogh.

Når det gælder EU har Socialdemokraterne desværre igen og igen vist en enestående evne til både at glemme demokratiet og deres eget bedste. De skal kort sagt hjælpes. Helt konkret ved flest mulige steder – det være sig i fagforeninger eller på gader og stræder – at rejse kravet til Helle Thorning om at bryde EU-alliancen med Fogh og lade demokratiet få en chance.

Torsdag den 13. december underskrives den nye forfatnings-traktat i Lissabon. I de efterfølgende dage har bl.a. Folkebevægelsen mod EU og Enhedslisten organiseret gadeaktioner med indsamling af underskrifter.

Giv demokratiet en chance – deltag i indsamlingen af underskrifter for en folkeafstemning!

30. november 2007
Redigeret og forkortet af redaktionen

Europæisk kamp om velfærd

AF JØRGEN ARBOBÆHR

Når overenskomstforhandlingerne for de knap 800.000 offentligt ansatte snerper til i de kommende måneder, sker det i lyset af et politisk opgør om løn og arbejdsforhold i den offentlige sektor. Her over sommeren har store grupper af offentligt ansatte, med lavtlønnede indenfor ældreplejen i spidsen, strejket og demonstreret for højere løn, mindre kontrol og flere ansatte.

I hele Europa

Dette er ikke noget særligt dansk fænomen. Tværtimod er mange europæiske lande præget af omfattende konflikter indenfor den offentlige sektor. Offentligt ansatte er gået på barrikaderne i kampen for højere løn og bedre arbejdsvilkår. Senest i Tyskland og Frankrig, hvor det offentligt ansatte togpersonale gik i spidsen mod truslen om fyringer, forringelser af pensionsforhold, og for højere løn. De finske sygeplejersker har opnået lønforhøjelser på op til 20 % gennem brug af det utraditionelle kampskridt at indlevere kollektive opsigelser. Også i England, Portugal, Tjekkiet, Slovenien og Bulgarien har offentligt ansatte strejket og demonstreret for højere løn og større respekt i det forløbne halvår.

De mange konflikter er ikke tilfældige, men udtryk for, at klassekampen aktuelt er koncentreret om den offentlige sektor. Kampen om den offentlige velfærd, og løn og arbejdsforhold for de offentligt ansatte, hænger uløseligt sammen med EU's strategi for udviklingen af de europæiske arbejdsmarkeder. Grundla-

get er den såkaldte Lissabon-strategi, som skal gøre »den europæiske økonomi til den mest konkurrencedygtige i 2010«. Strategien, som alle EU landenes regeringer (Socialdemokratiske såvel som borgerlige) har tilsluttet sig, bygger på liberalismens grundprincipper. Fleksibilisering af arbejdsmarkedet og overførsel af midler fra den offentlige til den private sektor. Det kommer forskelligt til udtryk i de enkelte lande. Men overalt står løn og arbejdsforhold for de offentligt ansatte i centrum.

Situationen er ikke ny. Faktisk har kampen om den offentlige sektor været i centrum siden Lissabonstrategien kom til verden i 2000. Men det europæiske borgerskab har lettere frustreret kunne konstatere, at den folkelige modstand mod liberaliseringer har været en alvorlig forhindring for deres projekt.

Som den franske præsident, Sarkozy, sagde det i forbindelse med de offentligt ansattes kamp mod regeringens aktuelle nedskæringsreform: »Reformerne har været på vej alt for længe. Efter så meget tøven, så mange overspringshandlinger, så mange tilbageskridt, vil vi ikke overgive os, og vi vil ikke trække os tilbage«.

Også kamp mod EU

Den europæiske sammenhæng sætter også kampen om den offentlige velfærd i Danmark i et andet lys. Det

betyder bl.a. at socialdemokraternes politiske slogan om, at valget står mellem velfærd eller skattelettelse, kun er delvis rigtigt. På den ene side peger sloganet præcis på det politiske valg mellem liberaliseringer og kollektiv solidaritet. Men valget er ikke et »objektivt« valg mellem to veje for det kapitalistiske Danmark – og det kapitalistiske Europa. Borgerskabet hverken kan eller vil leve med dette valg. I takt med den folkelige modstand mod det liberalistiske projekt, finder de nye veje, som i Danmark er illustreret af Anders Foghs »tid til forandring«. Samtidig med, at de offentligt ansatte er i offensiven i kampen for bedre løn og arbejdsforhold, udsulter regeringen (i et delvis samarbejde med socialdemokraterne) den offentlige sektor og privatiserer velfærden. Det er den danske udgave af den europæiske Lissabon-strategi.

Vi skal som socialister udbrede kendskabet til kampen mod liberaliseringer i de europæiske lande (og resten af verden) som et led i forståelsen for, at den danske VK-regering i tæt samarbejde med regeringerne og borgerskabet i de andre europæiske lande er i gang med at undergrave og fjerne de tilkæmpede rettigheder for arbejderbefolkningen, som vi plejer at kalde for »velfærdssamfundet«.

Vi skal som socialister fastholde, at kampen for offentlig velfærd og bedre løn og arbejdsforhold for de offentligt ansatte kæmpes nationalt. Men samtidig skal vi fastholde, at angrebene på velfærdssamfundet koordineres tæt gennem EU, og dermed styrke kampen mod EU – som er og bliver det europæiske borgerskabs redskab mod arbejderbefolkningen, såvel i de europæiske lande som i resten af verden.

Du kan få ugens kommentar fra SAP's forretningsudvalg i din mailbox ved at sende en mail til sap@sap-fi.dk

Forældre og pædagoger siger nej til *sprogtest*

Forældre og pædagoger vil gøre de københavnske daginstitutioner »testfri«. De protesterer mod den sprogtest af alle 5-årige, som er besluttet af et politisk flertal i København. Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard siger, at debatten er kørt helt i grøften, og at dialogen må kickstarte på ny.

AF ÅGE SKOVRIND

Boykot tilbuddet om en sprogtest. Sådan lød opfordringen fra Aktionsgruppen »Børnetestfri Zone«, da den i slutningen af oktober startede en kampagne på de københavnske daginstitutioner. Kampagnen var en protest mod kommunalpolitikernes beslutning om, at alle 5-årige skal tilbydes en sprogtest. Tilbuddet henvender sig til cirka 5.500 børn.

– Vi står fast på vores faglige rettigheder. Jeg vil ikke udføre et stykke arbejde, som vi ikke kan stå inde for, sagde Iben Andersen fra Aktionsgruppen, da kampagnen startede.

Ringende og ufærdig

Ifølge skoleborgmester Bo Asmus Kjeldgaard er formålet med testen at give børnene den bedste overgang fra daginstitution til skole og sikre, at den faglige ekstrainsats målrettes til de børn, der har mest behov. Femårstesten i København går videre end den kommende dagtilbudslovs krav til arbejdet med tosprogede børns sproglige udvikling, idet femårstesten i København skal tilbydes alle børn.

Efter sommerferien har alle institutioner haft en medarbejder på kursus i to dage for at kunne gennemføre testen. Men flere kursusdeltagere kritiserer såvel testen som kurset for at være for ringe og ufærdigt.

Iben Andersen fra Aktionsgruppen mener, at testen er i modstrid med de pædagogiske principper:

– Som pædagoger lærer vi at arbejde med barnets ressourcer. Det er grundlaget for vores pædagogiske arbejde. Men når man har et skema, der kun finder fejl, så fokuserer man ikke på ressourcerne.

Imod fejlfinding

Når I opfordrer til at boykotte testen, er det så fordi I er imod test i det hele taget, eller fordi testen er for dårlig, eller fordi I ikke har tid til at lave den?

– Det er en kombination af det hele, men først og fremmest er testen for dårlig. Den er langtrukken og stigmatiserer barnet. Vi er ikke generelt imod test, men vi er imod fejlfinding hos børn, siger Iben Andersen, som er pædagog i den integrerede institution Midgård i Mjølnerparken på Nørrebro.

– Det er også det i det, at børnehaven ikke skal reduceres til et førskoletilbud. Via leg og relationsdannelse skal man lære at begå sig, tilføjer hun.

Kampagne er for Iben Andersen kommet til at handle om mere end en sprogtest:

– Det handler om respekten for vores fag og den viden vi har. Man har spurgt nogle sprogeksperter og lavet en test uden at spørge os, der arbejder med det til daglig.

Hun ser frem til den dialog, som borgmesteren nu inviterer til, men slår på forhånd fast:

– For os handler det om at testen skal væk, uanset hvad de tilbyder. Den test skal fjernes. Nu handler kampen om at overbevise politikerne om at der skal noget andet til, og at vi skal være mere med til at udforme den. Jeg ved godt, det er vedtaget politisk, men politik er også at lave tingene om, siger Iben Andersen.

Tjenesteforsømmelse

Kampagnen startede som en opfordring til personalet om civil ulydighed. Efter at flere institutioner havde erklæret sig som »testfri zone«, ind-

skærpede kommunen overfor le-
derne, at alle forældre skal have til-
bud om en sprogtest af deres barn.
Ellers ville det blive betragtet som
tjenesteforsømmelse.

Herefter blev aktionen ændret til
en oplysningskampagne, med det
mål at få forældrene til at sige nej til
tilbuddet. På en stor del af de køben-
havske daginstitutioner har der væ-
ret afholdt møder for personale og/
eller forældre, som er mundet ud i en
opfordring til at afvise sprogtesten.

Hvor mange af de 5.500 børn,
som er blevet testet inden fristen 22.
november, vil fremgå af de tilbage-
meldinger, børne- og ungdomsfor-
valtningen skal modtage senest 5.
december.

Fællestillidsrepræsentant i BUPL,
Erik Steppat, mener ikke, at sprog-
testen nyder stor opbakning blandt
forældre eller personale, selv om det
måske kun er 20 – 30 institutioner,
som direkte har udtalt sig positivt
om en boykot.

– Hvorfor hive alle børn igennem
en test, når der i det daglige er en
opmærksomhed på de børn, der har
særlige behov, og når pædagogerne
i forvejen samarbejder med foræl-
drene, spørger han.

– Man kan tage en snak med for-
ældrene i det daglige, eller på de al-
mindelige samtaler, og drøfte de for-
hold, der er behov for. Hvis man vil
bruge penge på pædagogisk arbejde,
så hellere efteruddannelse i forhold
til udsatte børn, og på den måde give
bedre handlemuligheder, siger Erik
Steppat.

Han ser en imødekommenhed hos
politikkerne, men understreger, at en
dialog skal ske på klare præmisser:

– Det handler ikke om bare at file
lidt på testen, men at finde andre
måder til at hjælpe de børn, der har
behov, siger han.

Borgmesteren vil kickstarte debat

Københavns Forældre Organisation
har udtalt sig positivt om aktionen.
Den 30. november udsendte KFO en

Boykot sprogtest-aktivisternes
plakater hænger til skue og diskussion i
de københavnske gader.

pressemeldelse, hvor man siger, at
sprogtesten ikke er en optimal løs-
ning. KFO mener, at kommunen »i
stedet bør give institutionerne bedre
mulighed for at styrke ressourcerne
til det daglige pædagogiske udvik-
lingsarbejde og derigennem også
dialogen med forældrene om det en-
kelte barns behov og problemer.«

Tilsyneladende har kritikken gjort
indtryk. Den 24. november bekendt-
gjorde børne- og ungdomsborgme-
ster Bo Asmus Kjeldgaard i et indlæg
i Politiken, at debatten var kørt helt
af sporet, og at debatten måtte kick-
starte med henblik på at finde en løs-
ning.

På Rådhuset er det kun Enhedsli-
sten, som står uden for forliget »fag-
lighed for alle«, som sprogtesten er
en del af.

Khaled Mustafa fra Enhedslisten
er glad for, at kampagnen har fået
flere forældre, medarbejdere og bor-
gere til at diskutere sprogtesten.

Hans kritiserer, at den kun giver
et øjebliksbillede af barnets sprogud-
vikling, men ikke fortæller om bar-
nets sproglige helhedsudvikling,

Glidebane

Desuden frygter han, at testen vil
lægge et præstationspres på børnene,

at der vil udvikle sig
en konkurrence mel-
lem institutionerne
for at få bedste resul-
tater i sprogtesten.

– Det er samme

glidebane som på folkeskoleområ-
det. Man vil bedømme den enkelte
institution og indføre en budgettilde-
lingsmodel, hvor pengene følger bar-
net, og hvor forældrene vil måle den
enkelte institution på bl.a. sprog-
testresultater, advarer Khaled Mu-
stafa. Han mener, man burde droppe
sprogtesten og i stedet afsætte tid til
forældresamtaler i institutionerne og
i den klasse, hvor barnet skal starte,
hvor man kan snakke om barnets
helhedsudvikling i forhold til skole-
start.

Landsdækkende opgør

De pædagogiske fagforeninger har
indkaldt til stormøde den 10. decem-
ber for ledere, tillidsrepræsentanter
og sprogansvarlige i børnehaver og
integrerede institutioner. Børne- og
ungdomspolitikkerne i København er
også inviteret, og formålet med mø-
det er at få en dialog om, hvordan
personalet i højere grad kan være
med til at definere, hvordan det pæ-
dagogiske arbejde med børns sprog-
lige udvikling kan tilrettelægges.
Stormødet skal bidrage til et lands-
dækkende opgør med test og politi-
kernes detailfjernstyring af det pæ-
dagogiske arbejde i daginstitutioner
og fritidshjem.

AF EBBE RAND JØRGENSEN

Roskilde Kommune er en af de få kommuner, hvor Enhedslisten er med i et politisk flertal om budgettet for 2008. Allerede den 12. september kunne Socialdemokraterne, SF, Radikale Venstre og Enhedslisten meddele, at de var blevet enige. Det er på mange måder en epokegørende beslutning: der er sket en kraftig udvidelse på udgiftsområdet. Samtidig stiger både kommuneskat og grundskyld.

Christian Holtet, byrådsmedlem for Enhedslisten skriver i en udtalelse:

»Over hele landet ser vi nu kommuner, som ikke vil følge den stramme nedskæringslinie og som åbent gør oprør mod regeringen. Heriblandt er nu også Roskilde at finde.

I budgettet kan man finde markante fingeraftryk fra venstrefløjen. Over 27 mio. kr. tilføjes ældreområdet. 7,5 mio. kr. skal bruges til mere personale i daginstitutionerne. Og en af mærkesagerne gennem mange år – betalingsparkering i bymidten – gør nu sin entre med dette budget. Derudover er der afsat puljer til bedre miljø og energistyring, og så får de kommunalt ansatte nu for første gang en julegave. Skolerne skal renoveres, så de sidste mange års tag-skandaler og svampeproblemer kan undgås. Det er der sat 30 mio. kr. af til. I alt udvides budgettet med over 285 mio. kr., og det har været et ultimativt krav for Enhedslisten, at det ikke indeholdt nogen former for nedskæringer. Et krav, der er blevet opfyldt.«

Fattigste betaler mest

Et langt stykke af vejen lever budgettet op til de krav, som Enhedslisten altid fremhæver som en betingelse for at støtte en budgetaftale: Nogle synlige forbedringer og ingen forringelser.

Men der er et punkt, som har givet anledning til diskussion: skatte-

Skattestigninger, forbedringer og ingen forringelser

Enhedslisten fik sat nogle kraftige fingeraftryk på budgetforliget i Roskilde med Socialdemokraterne, SF og Radikale. Men Enhedslisten måtte acceptere en pæn skattestigning, som de ikke ønskede.

Sidste år var der demonstrationer og møder op til budgetvedtagelsen. »Det har uden tvivl haft betydning for budgetforliget i år«, siger Christian Holtet.

stigninger. Kommuneskatten stiger fra 24,5 procent til 25,2 procent og grundskylden fra 22,47 promille til 24,47 promille.

Christian siger til Socialistisk Information:

– I Enhedslisten er vi imod kommunale skattestigninger. De belaster

budgettet relativt hårdere hos de familier, der tjener mindst. Når vi alligevel er gået med til skattestigningen og stigningen i grundskylden, så er det fordi tidligere års nedskæringer især har ramt de dårligst stillede, og omvendt at vi med det nye budget tilfører flere midler til børneområdet, ældreplejen og det sociale arbejde.

Kommuneskatten er proportional, høje og lave indkomster betaler samme procent. Dertil kommer de regler, der populært kaldes »det skrå skatteloft«, og som yderligere begunstiger de rigeste.

Roskilde Kommune har lavet et notat, der viser hvad konsekvenserne ved skattestigningerne vil være for forskellige indkomstgrupper.

Det viser, at en person, f.eks. en pensionist, med 150.000 kr. i årsindkomst får en stigning på 807 kr. om året. Det er det samme som en stigning i »det faktiske skattetryk« på 0,54 procent.

For en person i mellemindkomstgruppen med 300.000 kr. er stigningen 1.436 kr. Vedkommende slipper procentvis en anelse billigere med 0,48 procent

Personen med 600.000 kr. skal betale 1.776 kr. og slipper med at betale 0,30 mere.

Det viser at skattestigningen – i det her tilfælde på 0,7 procent – er klart socialt uretfærdig. Det er mest tydeligt i den høje indkomstklasse, på grund af »det skrå skatteloft«.

Boligudgifter stiger for alle

Det er også nødvendigt at se på grundskylden, hvis man skal vurdere den samlede virkning af budgettet.

Kommunen har regnet på konsekvenserne for fire typiske boliger i Roskilde. En etagebolig kommer til at stige 257 kr. om året, en bolig i tæt/lav bebyggelse 500 kr., et almindeligt parcelhus 1.700 og en større villa 4.000 kr.

Det siger ikke direkte noget om den sociale fordeling. Men man kan sige to ting: stigningen gælder både

ejer- og lejerboliger, og i en by som Roskilde bor mange arbejderfamilier i parcelhuse.

Udover at det er lykkedes at lave et budget med forbedringer og uden nedskæringer er aftalen epokegørende på et andet punkt. Det er lykkedes at lave et samarbejde med SF, Socialdemokratiet og de Radikale, hvor Enhedslisten har været drivende.

– I Enhedslisten har vi lige siden kommunalvalget – hvor det stod klart, at der var et flertal af arbejderpartier i byrådet – slået på, at dette flertal skulle udnyttes til at undgå nedskæringer og få rettet op på nogle af de tidligere års asociale besparelser.

– I starten var Socialdemokraterne ikke ret interesserede i et sådan samarbejde, men foretrak at satse på et samarbejde hen over midten med de borgerlige. Men i 2007 har vi oplevet større lydhørhed for vore argumenter. Det har ført til fælles gruppemøder i foråret, og udmøntede sig bl.a. i et fællesforslag fra S, SF og Ø om at tilføre ældreområdet en større til lægsbevilling.

– I Enhedslisten har vi argumenteret for, at arbejderpartierne kommer til at stå stærkere – også ved det kommende valg – hvis vi står sammen og præsenterer fælles forslag og gennemhuller de borgerliges forslag. Og der må vi sige, at vores argumenter er blevet hørt, siger Christian.

Sidste års aktioner op til budgetvedtagelsen har helt sikkert betydet noget:

– Der er ingen tvivl om, at de mange aktiviteter sidste år – der var demonstrationer, stormøder og læserbreve, har gjort indtryk især hos Socialdemokraterne. I SF og Enhedslisten har vi heller ikke undladt at gøre opmærksom på, at et fortsat samarbejde med de borgerlige, og hvis man vedtog et budget med nedskæringer og ingen forbedringer, ville have katastrofale konsekvenser ved det kommende valg. Noget, der kun kan gavne de borgerlige partier.

Han fortæller også, at det lykkedes at få de Radikale med i folden

– Det Radikale Venstre har en række fornuftige synspunkter på miljøområdet, trafik, betalingsparke-ring og på skole- og børneområdet. Her stemmer man som oftest sammen med arbejderpartierne. I budgetforhandlingerne prioriterede man heldigvis at gå sammen med arbejderpartierne om genopretningsbudgettet.

Ulydighed betaler sig

Kommunernes Landsforening og regeringen lavede i foråret en aftale, der begrænsede kommunernes muligheder for at lade skatten stige. Det brugte regeringen til – før folketingsvalget – at true kommunerne med et indgreb. Kommuneskatten var – samlet set for alle kommuner – steget langt mere end forudsat.

Roskilde er således en af de »ulydige« kommuner, som blev truet.

På et andet punkt har kommunen – ifølge kommunens hjemmeside – været lydig og overholdt kravene til punkt og prikke: kravet om at holde sig inden for regeringens ramme for stigning i »serviceudgifter«.

Før folketingsvalget var Christians udlægning af situationen:

– Det er klart, at budgetforliget er et slag i hovedet på Thor Petersen og som sådan et direkte oprør imod regeringens sociale nedskæringslinje. Men heldigvis har arbejderpartierne været enige om, at vi ville se bort fra de trusler, diverse regeringsmedlemmer fra tid til anden er kommet med.

Nu viser det sig, at flertallets linje har givet bonus. Regeringen har trukket følehornene til sig. Thor Petersen har fået et nyt embede og statsministeren har benyttet lejligheden til at frafalde truslen imod de ulydige kommuner.

Dermed har han også trukket tæppet væk under det borgerlige mindretal i byrådet, der tordnede imod budgetforliget og hævdede at kommunen ville blive tvunget til at genåbne budgettet.

POLEN

Liberal sejr over højrepopulister

Efter to år med de højrepopulistiske Kaczynski-brødre som henholdsvis præsident og premierminister, har mange polakker fået nok af deres excentriske og egenrådige regeringsstil. Ved valget i oktober gik deres såkaldte Lov- og Retfærdighedsparti (PiS) tilbage til 30% af stemmerne, mens hele 41% gik til det liberale og EU-venlige parti Borgerplatformen (PO), der nu har overtaget regeringsmagten. Kun to andre partier kom over spærregrensen på 5%, nemlig det socialdemokratiske LiD med 13% og det moderate bondeparti PSL med 8,9%. Venstrefløjens opfordring var at stemme på et af de to partier PPP (Polens Arbejderparti) eller det socialt orienterede bondeparti Samoobrona («Selvforsvar»). De to fik imidlertid begge under 2% af stemmerne. Dermed deler Samoobrona skæbne med den højrekatolske »Liga af polske familier« og ryger helt ud af parlamentet. Det nystartede kvindeparti, der bl.a. går ind for selvbestemt abort, fik kun 0,2% på trods af stor opmærksomhed i medierne.

AUSTRALIEN

Fremgang for Labour og De Grønne

Efter 11 år med konservativt styre, bliver statsminister Howard nu erstattet af Kevin Rudd fra det socialdemokratiske ALP. Uro over klimaforandringer og modstand mod Irak-krigen var blandt de store spørgsmål for vælgerne, der resulterede i over 40% af stemmerne til ALP og 9% til De Grønne. Selv om fagbevægelsen spillede en stor rolle

i at mobilisere vælgere under valgkampen, har Kevin Rudd gjort sit yderste for at love færrest mulige ændringer på arbejdsmarkedet – bl.a. har han fredet en række love vendt imod sympatiaktioner og presset flere fagforeningsledere ud af ALP-ledelsen m.m. Resultatet var bl.a. at det australske LO for første gang anbefalede at stemme på De Grønne til overhusvalget, dvs. senatet. En mere liberalt orienteret miljøliste – »Climate Change Coalition« – fik 55.000 stemmer, mens kvindelisten »What Women Want« opnåede 42.000 stemmer. På venstrefløj fik det lille parti Socialist Alliance under 8.000 stemmer, mens minigruppen Socialist Equality Party fik over 5.000. Flere smågrupper anbefalede at stemme på De Grønne, der med 884.000 stemmer fik et rekordvalg.

PAKISTAN

Oprør mod militærstyret

Efter en måned med undtagelsestilstand og voksende protester i befolkningen, ser jorden for alvor ud til at brænde under general Musharraf, der tog magten ved et militærkup i 1999. Mens islamisterne i MMA-alliancen (Muttahida Majlis-e-Amal) de sidste fire år har været den mest synlige og aktive oppositionsgruppe, har de nu også fået selskab af de to store folkepartier PPP og Muslim League, anført af henholdsvis Benazir Bhutto og Nawaz Sharif. Med deres opfordring til modstand har de allerede fået flere befolkningsgrupper til at gå imod militærstyret, også selv om mange ser både Bhutto og Sharif som dybt korrupte og utroværdige politikere. I denne situation er venstrefløj i landet gået sammen i en alliance mellem syv partier, herunder Labor Party Pakistan, der har

gode forbindelse med Fjerde Internationale. For alliancen er de centrale krav frihed for fagbevægelsen og for landets medier, samt naturligvis en ophævelse af undtagelsestilstanden – samtidig med at de opfordrer til international solidaritet og protestaktioner mod de pakistanske ambassader rundt om i verden.

www.laborpakistan.org

ITALIEN

Store demonstrationer mod korttidskontrakter

I slutningen af oktober gik hundredetusinder af italienere på gaden med krav om reformer på arbejdsmarkedet, hvor stadig flere arbejder på korttidskontrakter med få eller ingen rettigheder. Bag demonstrationerne stod en række fagforeninger og dagbladene Liberazione og Il Manifesto, samt partierne Rifondazione (PRC) og PdCI (en udbryder fra PRC fra forrige gang, PRC agerede støtteparti). Målet er at sætte et fingeraftryk på den kommende finanslov, som er ved at blive behandlet. Selv om arrangørerne understregede, at demonstrationerne ikke var vendt imod regeringen, gik statsminister Romano Prodi alligevel ud og rådede hans ministre fra at deltage. Flere venstrefløjsgupper – herunder den italienske FI-sektion – var på forhånd kritiske over for markeringen, som

de mente var for tandløs. Fremmødet endte imidlertid med at blive langt større end ventet.

TYRKIET

Krigsmodstand i parlamentet

Det nyvalgte parlamentsmedlem Ufuk Uras fra socialistpartiet ÖDP har allerede gjort sig bemærket, da han for nylig stemte imod at give regeringen fuldmagt til en invasion af det kurdiske Nord-Irak. Mindretallet blev dog nedstemt af et flertal på 507 mandater, der valgte at trodse de internationale advarsler. Den tyrkiske regering ønsker at bruge muligheden for invasion til at presse den kurdiske PKK-guerilla, men truer samtidig den eneste del af Irak, der stadigvæk er relativt fredelig.

Udover Uras stemte også 17 medlemmer af det kurdiske DTP samt en enkelt person fra det socialdemokratiske CHP imod invasionen. Uras blev i juli valgt som det første socialistiske parlamentsmedlem siden 1969, efter at han blev indvalgt som en uafhængig kandidat. I oktober blev han genvalgt som partiformand for ÖDP på partiets ekstraordinære kongres. Uras deltager i DTPs parlamentsgruppe, som statsadvokaten har krævet opløst sammen med partiet som helhed, pga. »støtte til terrorisme«.

www.odpkadikoy.org/english.htm

NEW ZEALAND

Antiterroraktion fordømmes

Over 300 betjente, flere bevæbnede, gennemførte den 15. oktober razziaer over det meste af New Zealand. Aktionen var især rettet imod maoriorganisationer, men også andre aktivistmiljøer, her i blandt freds-, solidaritets- og miljøgrupper, blev

stormet og ransaget. Det er første gang, at landets antiterrorlovgivning, vedtaget efter World Trade angrebet, bliver taget i brug. 17 blev anholdt, her iblandt Tame Iti, den prominente forkæmper for maori-rettigheder.

Ingen af de anholdte er dog blevet anklaget for terrorvirksomhed og aktionen er blevet stærkt kritiseret. New Zealands regering forsøger i denne tid at få udvidet antiterrorlovene og John Minto, en af landets højest profilerede menneskeretsforkæmpere, mener, at aktionen skal ses i dette lys. »Aktionen ser ud til at være en måde til at skræmme antiterrorlovgivningen igennem. Al tale om terrorisme er det rene nonsens«. Det politiske Maoriparti ser razziaerne som et forsøg på at stemple maoribefolkningen som terrorister. »Aktionen har ødelagt den opnåede tillid mellem Maori og pakeha (ikke-maori) og sætter raceforholdet 100 år tilbage« udtaler lederen Pita Sharples.

Siden aktionen den 15. oktober er der blevet afholdt protestaktioner og demonstrationer over hele landet.

GAZA

Israel blokerer for evakuering af syge

Mindst tre palæstinensiske patienter er døde, mens andre har mistet synet eller førligheden som følge af manglende udrejsetilladelse. Ifølge Human Rights Watch blokerer, forsinker og generer Israel patienter med akut behov for medicinsk behandling udenfor Gaza. Siden Hamas tog magten over Gaza i juni, er det også blevet stadig vanskeligere at få medicinske forsyninger ind i Gaza. På trods af, at medicin skulle være undtaget fra Israels blokade, er hospitalerne i Gazastriben eksempelvis løbet tør for bedøvelsesmidler. Selvom de israel-

ske soldater forlod Gaza for to år siden, kontrollerer Israel stadig Gazas grænser, kyster og luftrum.

»Israel straffer syge civile for at ramme Hamas og det er ulovligt og moralsk forkasteligt. Israel er reelt fortsat besættelsesmagt i Gaza, hvilket forpligter dem til at sikre den bedst mulige medicinske behandling,« udtaler Sarah Leah Whitson, leder af mellemøstafdelingen i Human Rights Watch.

<http://hrw.org/english/docs/2007/10/20/isrlpa17139.htm>

USA

Nye beviser i sagen om dødsdømte Mumia Abu-Jamal

En fotoserie, der svækker politiets vidneudsagn, er dukket op, netop mens Mumia Abu-Jamal på dødsgangen venter på resultatet af en høring, der formodentlig vil afgøre om hans retssag genoptages. Mumia Abu-Jamal er uden tvivl den kendteste fange i USA. Han er borgerretsforkæmper og journalist og har siden 1981 siddet fængslet dømt til døden for mordet på en hvid politibetjent. En verdensomspændende kampagne for en genoptagelse af hans sag er blevet støttet af blandt andre Amnesty International og Human Rights Watch. Den nye fotoserie sår alvorlig tvivl om en række af politiets forklaringer. For eksempel viser billederne, at den dræbte betjent ikke kan være skudt i hovedet fra klos hold, som det ellers er blevet hævdet af politianklageren. Billederne er taget af pressefotografen Pedro Polakoff, før politiets egne fotografer ankom til gerningsstedet, men hverken jury, dommer eller advokater har endnu formelt taget stilling til dem.

http://modkraft.dk/spip.php?page=nyheder-artikel&id_article=6463

Rapporter fra Zimbabwe fortæller om en dyb krise, som påvirker alle dele af samfundslivet.

Mugabe under pres hjemme og ude

AF NORMAN TRAUB

Galopperende inflation (over 7.600 procent), mangel på fødevarer, vand og elektricitet gør livet uudholdeligt for befolkningen i Zimbabwe. Butikshylderne er tomme, arbejdsløsheden er 80 procent, selv folk med arbejde kan ikke betale de stigende transportomkostninger og må gå til fods mange kilometer hver dag. Fire millioner zimbabwere har forladt landet for at finde arbejde i udlandet. Mange af dem, som bliver tilbage, er afhængige af penge og fødevarer fra deres familie i udlandet.

Mens chefen for nationalbanken indrømmer, at regeringen er ude af stand til at skaffe fødevarer eller opretholde basale forsyninger, kræver han af fagforeningerne, at de accep-

terer et lønstop, trods at priserne stiger med ekspresfart.

Mugabe bruger sin præsidentmagt til at erklære lønstop, men hans egen løn er steget til over en milliard zimbabwe-dollar om året! Regeringen forsøger at etablere priskontrol via diktat. Politiet invaderer supermarkeder, butikker og varehuse og tvinger ejerne til at sælge til priser, som ligger langt under, hvad det koster at fylde lagrene op igen. Svaret fra mange forretningsfolk har været at lukke hellere end at tabe en masse penge. Regeringens politik vil føre til øget inflation, når der bliver endnu større varemangel.

Arven fra kolonitiden

Zimbabwes historie påvirker stadig landet situation i dag. Sydrhodesia,

som Zimbabwe var kendt som før uafhængigheden, var en hvid bosætters koloni. De sorte blev nægtet demokratiske rettigheder, og jorden var fordelt efter racemæssige kriterier. Ved uafhængigheden i 1979 besad 6.000 hvide farmere 39 procent af jorden, mens en million sorte havde 41 procent, især den mest ufrugtbare jord.

Som reaktion på diskriminationen inden for uddannelse og arbejdsmarked fulgte de sorte i Zimbabwe i sporet af den afrikanske nationalistiske bevægelse, som voksede frem i 1950'erne og 1960'erne i kampen for uafhængighed og demokratiske rettigheder.

Denne kamp udviklede sig til en væbnet modstandskamp, og i starten af 1970'erne begyndte guerillagrupper

Politibrutalitet er hverdagskost for befolkningen i Mugabes Zimbabwe.

per at træne i nabolandene. Fra disse baser vendte Zimbabwe African National Union (ZANU) tilbage og begyndte guerillakrigen. Den rivaliserende bevægelse Zimbabwe African Peoples Union (ZAPU), spillede en meget mindre rolle i krigen.

Guerillahæren rekrutterede især blandt bønderne, og kravet om jord var, ved siden af de demokratiske rettigheder, det centrale krav i kampen.

Nyliberal strukturtilpasning

Dette fandt sted inden for rammen af den kolde krig, hvor ZANU blev støttet af Kina, mens ZAPU fik støtte fra Sovjetunionen. En livline var blevet kastet til det hvide Ian Smith-regime af imperialismen og det racistiske styre i Sydafrika, som sikrede olie og andre nødvendige forsyninger, mens Storbritannien havde indtaget et såkaldt sanktionsprogram mod Smith, pga. hans ensidige uafhængighedserklæring. Da det blev klart for imperialisterne i slutningen af 1970'erne, at Smith-regimet var ved at tabe, blev de nervøse for, at Sydafrika, hvor de havde massive investeringer, ville blive truet af den væbnede kamp. De pressede Mozambique og Zambia til at nægte ZANU militære baser på deres territorium, med mindre de gik med på forhandlinger for at afslutte krigen. I 1979 kom en koalition bestående af ZANU, ZAPU og den Patrotiske Front (PF) til London. Efter at være smidt ud fra deres baser var de tvunget til forhandling om landets overgang til ny-kolonialisme. De måtte opgive det centrale krav om retten til jorden og at jordfordeling skulle ske ud fra princippet om frivilligt køb og salg.

Den nuværende økonomiske krise vidner om fiaskoen for den nyliberale politik, regeringen har stået for siden slutningen af 1980'erne. Da Storbritannien løb fra sit løfte om finansiel støtte til den nye stat, måtte Zimbabwe optage store lån for at skabe et uddannelses- og sundhedssystem, social velfærd og jord til folket. Til

gengæld for lånene fra Verdensbanken og Valutafonden, gennemførte regeringen i 1990 et økonomisk strukturtilpasningsprogram, som førte til nedskæringer i offentlige udgifter, devalueringer, liberalisering af priserne og afregulering af arbejdsrettigheder.

Jordbesættelser

Denne politik afskaffede de sociale reformer, der var gennemført efter de første demokratiske valg i 1980. Jordbesættelser bredte sig efter de økonomiske hestekure. I juni 2000 var omkring 800 farme blevet besat. Under massivt pres blev regeringen tvunget til at gennemføre en vidtgående jordkonfiskation og -fordeling. I slutningen af 2002 havde den konfiskeret 10 million hektar jord, svarende til cirka 90 procent af de hvides kommercielle jordbesiddelser, og fordelt den til 127.000 bondefamilier og 8.000 kapitalistiske landmænd.

Den sorte elite i regeringen og dens støtter sikrede en del af jorden til sig selv. Regeringen havde opgivet strukturtilpasningsprogrammet umiddelbart før jordkonfiskationerne, hvorfor støtten fra Valutafonden blev suspenderet. Den økonomiske rutchetur fortsatte nedad.

Som forudsætning for at hæve sine sanktioner, og genoptage hjælpen, kræver USA og Storbritannien, at regeringen genoptager strukturtilpasningspolitikken under Valutafondens ledelse.

Oppositionen

Samtidig lykkedes det i 2000 en oppositionel bevægelse, Movement for Democratic Change (MDC), en koalition af fagforeninger og borgergrupper, at organisere befolkningen til at forkaste et forslag til grundlov, som ville fastholde præsident Mugabes enorme magt. Alligevel tabte MDC valget året efter til regeringspartiet.

En af årsagerne til nederlaget var, at MDC sammen med Zimbabwes faglige landsorganisation vendte sig imod regeringens program for jord-

konfiskation, og således kom til at distancere sig fra de jordløse bønder, som støttede programmet.

Selv om bønderne udgjorde grundlaget for jordkonfiskationsbevægelsen, så fastholdt regeringen og den sorte elite kontrollen med det og sikrede, at den jord, som blev fordelt, var af mindre landbrugsmæssig nytteværdi, og at bønderne fik begrænset adgang til vandingsfaciliteter. Bondebefolmningen, som udgør mindst 60 af befolkningen, er langt fra organiseret på en måde, som giver dem indflydelse på den fase, der følger efter selve jordfordelingen. Men det lykkedes trods alt bevægelsen at gennemtvunge ekspropriation af 90 procent af det kommercielle jordareal og at udbrede ejerskabet til jorden.

Ingen ideologisk uenighed

Zimbabwe forbereder sig nu på parlaments- og præsidentvalg i 2008. Oppositionspartiet MDC står for en nyliberal økonomisk politik og går ind for privatiseringer. Den store tragedie er, at de fleste arbejdere ikke er bevidste om MDC's politik. Det regerende parti, ZANU PF, har ingen væsentlige ideologiske uenigheder med oppositionspartiet MDC. Men det fastholder støtten fra bønderne.

Imperialismen forsøger at genskabe Verdensbankens og Valutafondens greb om Zimbabwes økonomi. For at sikre dette, ser man afsættelsen af Mugabe som en nødvendighed, enten gennem et kup i det splittede regeringsparti, eller gennem en overgangsregering med deltagelse af oppositionen.

Det helt afgørende skridt fremad for Zimbabwes arbejdere er at omdanne fagforeningerne til mere demokratiske og gennemsigtige enhedsorganisationer og at opbygge en politisk enhedsfront for alle progressive dele af den arbejdende befolkning i by og på land.

Artiklen er oversat fra det engelske tidsskrift Socialist Resistance af Åge Skovrind

LIAM MAC UAID

I august i år skrev George Galloway, der repræsenterer Respect i parlamentet, et dokument til organisationens landsledelse. På det tidspunkt var der vedholdende rygter om, at Gordon Brown ville udskrive valg, og Galloway var tydeligt bekymret over Respects fuldstændige mangel på forberedelse. Blandt de centrale temaer, han tog op, var:

- På trods af, at Respect har slået sit navn fast i offentligheden, er der ikke kommet flere medlemmer. I visse områder er der endda startet en decideret medlemsflugt.
- Respect har bevæget sig fra den ene økonomiske krise til den næste.
- Med udsigten til et tidligt valg er Respect simpelthen ude af stand til at udfordre de store partier i sine højborg.
- Der er i organisationen en særdeles usund tendens til at jage syndebukke.
- Der er en klar tendens til, at beslutninger taget i landsledelsen eller områder udset til politikudvikling bliver syltet, hvis det ikke passer i de umiddelbare prioriteter.

Respects landssekretær John Rees er et ledende medlem af Socialist Workers Party (SWP). Rees vurderede, at dokumentet var et angreb på SWP. I løbet af de følgende uger hævdede SWP, at de var under angreb på baggrund af deres socialistiske politik, og at en »heksejagt« var ved at blive organiseret imod dem.

Der udkrystalliseredes hurtigt to grupper i landsledelsen. Den ene bestod af SWP-medlemmer og nogle allierede, den anden bestod af Galloway og 19 andre, som ikke er medlemmer af SWP, herunder Alan Thorntons og John Lister fra International Socialist Group (ISG).

Den årlige to-dages kongres var planlagt til weekenden 17. – 18. november. Det blev hurtigt et centralt

Fornyelsen af

Den stiftende kongres var en succes

Respect, det anti-kapitalistiske venstrefløjsparti i England og Wales er splittet. For nylig holdt partiets to fraktioner adskilte kongresser. Liam Mac Uaid, redaktør på tidskriftet Socialist Resistance, forklarer her årsagerne til splittelsen og den fremtid, som blev antydnet af Respect-Renewals kongres.

kampområde. SWP argumenterede for, at kongressen var den legitime besluttende myndighed, og at den skulle forløbe som planlagt. Den anden side argumenterede for, at der var stærke beviser, fra hele landet, for at SWP-afdelinger fik besked om at få så mange af deres medlemmer som muligt valgt som delegerede. I visse tilfælde har fuldtids SWP-medarbejdere beviseligt forsøgt at argumentere for, at delegationerne skulle bestå udelukkende af SWP-medlemmer. Det var også kontroversielt, at et stort antal studenter-medlemmer blev valgt som delegerede, hvoraf mange ikke havde betalt kontingent. Endnu et omstridt emne var valget af delegerede fra Tower Hamlets – der ligger i Galloways valgkreds. To rivaliserende delegationer erklærede hver især den anden for ugyldig.

300 deltager i stiftelsen af Renewal

Enden på det blev, at begge sider holdt adskilte kongresser lørdag den 17. november. Hermed var splittelsen bekræftet i praksis. Hver kongres tiltrak omkring 300 personer, Socialist Resistance, den venstrefløjsavis, som ISG er med til at udgive, deltog på Respect Renewal kongressen. Det var denne kongres, der er begyndt at organisere flertallet af Respect-med-

lemmer, som ikke er medlemmer af SWP.

Avisen Morning Star, der afspejler det britiske kommunistpartis synspunkter, skrev om de deltagende: »Salen var pakket med en i sandhed sammensat gruppe – unge som gamle, mænd og kvinder, sorte og hvide, asiater, muslimer, kristne og dem uden tro, plus fagforeningsaktivister og socialister med forskellig baggrund.«

Linda Smith fra Respect Renewals præsidium og medlem af ledelsen af brandmændenes fagforening, åbnede kongressen ved at erklære, at det dette var det sande Respect, og at den anden kongres ikke havde nogen legitimitet.

I sin indledning bemærkede George Galloway, at fire år efter stiftelsen har Respect mistet halvdelen af sin medlemsskare, og at der nu kun er 2.500 betalende medlemmer tilbage. Han argumenterede for, at SWP's ledelse ikke ønskede, at Respect skulle vokse sig for stort, fordi de frygtede, at de ville miste kontrollen med en stor organisation. I sin opsummering sagde han »Vi satte os for at skabe et bredt masseparti for det arbejdende folk. Det parti har brug for pluralisme og demokrati.«

Blandt de gæster, der talte på kongressen, var Penny Duggan fra Ligue

Respect er på vej

Communiste Revolutionnaire. Hun berettede om strejkerne i Frankrig og fortalte tilhørerne om, hvordan LCR har sat sig som mål at opbygge et bredt parti, der kan udtrykke modstanden mod kapitalisme i Frankrig.

Som opsummering på diskussionen henledte Nick Wrack opmærksomheden på deltagernes »følelse af befrielse«. Selvom organisationen var blevet delt midtover, så repræsenterede folk i salen kernen af uafhængige aktivister, som var fast besluttede på at fortsætte opbygningen af et parti. Han tilføjede, at medlemmerne må se Respect Renewal som en del af en proces hen imod opbygningen af et bredere parti, som vil indeholde medlemmer af den kommunistiske venstrefløj, Labour og miljøforkæmpere. Denne proces vil starte med en række møder og diskussioner med organisationer og enkeltpersoner over hele England og Wales i de kommende måneder. George Galloway tilføjede, at alle medlemmer bliver opfordret til at indsende forslag med idéer til Respects

udvikling, og at ledelsen ville gøre det samme. Efter maj-valget vil der blive indkaldt en kongres, der skal udvikle et program.

Splittelsen – en nødvendig pris

Den første udgave af Respect Renewals avis vil være klar til december, når Campaign against Climate Change har indkaldt en stor demonstration. Avisen vil adskille sig fra de veldesignede, men uninspirerende, apolitiske tabloider, som Respect traditionelt har udgivet. Den vil indeholde analyser og diskussioner, som kan give afdelingerne noget at organisere sig omkring.

Splittelsen i Respect er et midlertidigt tilbageskridt i opbygningen af et klassekampsparti med massebasis i England og Wales. Ikke desto mindre stod valget mellem splittelse eller en fortsat, langsom tilbagegang. Kongressen i Respect Renewal viste, at hundredvis af mennesker, som gennem de sidste tre-fire år har forsøgt at arbejde i Respect, har konkluderet, at den hidtidige funktionsmåde har forhindret organisationen i at vokse.

De fleste steder i landet mødtes afdelingerne uregelmæssigt eller blot for at vælge kongresdelegerede. Mange medlemmer følte, med eller uden god grund, at SWP behandlede Respect som sin ejendom, og at den turbulens, der følger med en splittelse, var en nødvendig pris at betale, hvis organisationen skulle udvikle sig.

Der er lovende udsigter for den nye organisations fremtid. Birmingham, Bristol, Manchester og dele af London sendte nok deltagere, til at der hurtigt kan etableres levedygtige, dynamiske afdelinger. Lederskab og infrastruktur er hurtigt ved at opstå.

Kongressen var en stor succes, Salma Yaqoob – efter George Galloway den i offentligheden bedst kendte leder af Respect – fortalte, at hun var kommet tung om hjerter, men forlod den let til mode. Det havde hun grund til. Vi var til stede ved et betydningsfuldt næste skridt i opbygningen af et britisk antiimperialistisk klassekampsparti.

Oversat og redigeret fra netmagasinet International Viewpoint af Peter Saxtrup.

Stærk modstand mod Sarkozys dagsorden

De sidste par måneder har været hede i Frankrig. Togsystemet har været lammet af strejker, og et oprør blandt de universitetsstuderende breder sig nu til gymnasierne. Ingrid Hayes fra det franske LCR fortæller her om baggrunden for oprøret.

AF INGRID HAYES

Sarkozys valgsejr i maj 2007 var et alvorligt politisk nederlag. Men den nyvalgte præsident og hans venner i arbejdsgiverorganisationerne havde behov for at pådrage arbejderklassen et endnu større socialt nederlag.

Sarkozys store slag

Det var usikkert, om holdet ved magten ville forsøge at pådrage arbejderklassen dette store nederlag hurtigst muligt på én gang, eller om de ville vælge at købe sig tid ved løbende at gennemføre forringelser for delgrupper i håb om, at disse grupper ikke ville blive støttet af den bredere befolkning. Med den økonomiske krise, importeret fra USA, blev usikkerheden udryddet: det ville nødvendigvis blive alt på én gang, ikke mindst fordi regeringen havde lagt ud med at give milliarder af euro til de rigeste af de rige og nu ikke rigtig havde nogle midler tilbage til at håndtere situationen.

Ud over den herskende klasse, er bogstaveligt talt alle i dag under angreb. Et par eksempler: På pensionsområdet skal arbejdere arbejde længere for at modtage mindre i sidste ende, syge mennesker skal betale en individuel forsikring (fast beløb) for at få adgang til social sikkerhed.

Indvandrere bliver underlagt mere restriktive love, parlamentet har vedtaget en lov, som åbner mulighed for at dna-teste indvandrere for at bevise familierelationer, illegale indvandrers børn bliver truet. Retten til at studere bliver truet, både af nedlæggelsen af tusinder af lærerjobs og af indførslen af selvstyre for universiteterne, som første skridt mod en privatisering af dem...

Men regeringen står over for store problemer. For det første er det temmelig risikabelt at forsøge at gennemføre alle angrebene på én gang. For det andet blev Sarkozy ikke kun valgt på grund af det totale fravær af et alternativ fra Socialistpartiets side, men også på grund af et luftkastel: Han ville øge købekraften. Og købekraften bliver ikke øget.

LCR (den franske sektion af Fjerde Internationale, red.) har fra starten sagt, at Sarkozys forsøg på at forstærke den neo-liberale politik i Frankrig ville møde modstand. Vi kaldte til modstand, da stort set alle andre sank sammen i depression, gjorde sig klar til næste præsidentvalg eller, som et pænt antal af Socialistpartiets ledere, besluttede at gå med i regeringen. Konsensus var, at man ikke kunne gøre noget, fordi præsidenten havde legitimitet fra valget. Denne konsensus har vist

sig fejlagtig. Der har nu været aktiv modstand i flere uger fra fiskere, læger, dommere og senest (og mere klassisk) jernbanearbejdere, studerende og statsansatte lærere og arbejdere i sundhedssektoren.

Pensionsknuden

Den største konflikt har været mellem regeringen og jernbanearbejderne. De udgør en af de sidste arbejdergrupper, som ikke behøver 40 års opsparing for at kvalificere sig til fuld pension. De er stadig på en særlig – egenfinansieret! – ordning, hvor de kan trække sig tilbage efter 37,5 år.

37,5 år. Det var det antal år, alle arbejdere skulle arbejde for at opnå fuld pension indtil 1993-reformen af den private sektor og nederlaget fra 2003 vedrørende den statslige sektor. Jernbanearbejdernes særordninger er den sidste knude at løse for at tvinge alle til at arbejde 41, 42 eller endnu flere år. Derfor er reformen en mærkesag for Sarkozy.

Bevægelsen startede den 18. oktober med en massiv 24 timers strejke blandt jernbanearbejderne (75 procent af arbejderne strejkede, hvilket ikke er sket siden 1953!). Den 13. november startede strejken igen. Denne gang varede den 10 dage, selvom ledelserne i alle de største fagforenin-

ger (nogle gange endda offentligt) misbilligede det og ikke engang forsøgte at give modspil til regeringens og mediernes massive kampagne mod de strejkende. Strejken blev afbrudt, men jernbanearbejderne er ikke blevet slået. De har allerede tvunget regeringen til væsentlige ændringer i det oprindelige udspil, og strejken bliver muligvis genoptaget i december, afhængigt af resultaterne af forhandlingsprocesserne.

Forlig afvist af de studerende

De studerende blokerer stadig godt og vel halvdelen af universiteterne rundt omkring i landet. Denne bevægelse kom som en overraskelse. Regeringen havde nemlig i løbet af sommeren forhandlet sig frem til en aftale med de største studenterorganisationer og lederne af universiteterne. Men aftalen overbeviste altså

ikke de studerende. De afviser en reform, som peger frem mod privatisering af universitetsuddannelserne gennem introduktion af privatfinansiering, tilbagetrækning af national styring og tilpasning af uddannelserne til arbejdsgivernes umiddelbare behov. Bevægelsen er stærk og radikal og ser nu ud til at sprede sig til gymnasierne.

Fælles kamp

Vi må bygge bro mellem alle disse bevægelser. Vores perspektiv er en stor bevægelse, som påtager sig alle de specifikke krav, men som også samler sig om nøgle spørgsmål: løn, pension og jobs. Strejken den 20. november (hvor over 700.000 menne-

sker demonstrerede rundt omkring i Frankrig, red.) var et første skridt. Situationen kræver, at vi går videre. Og flere og flere mennesker ser nødvendigheden af det. Priserne stiger på husleje, mad, olie og sundhedsomkostninger, mens Sarkozy har givet sig selv en lønstigning på 172 procent! Pensionerne er truet, mens parlamentsmedlemmerne har givet sig selv en særordning, så de kun skal arbejde 22,5 år for at kvalificere sig til fuld pension! Som vi siger i Frankrig: »Alt og alle – foren jer!«.

Ingrid Hayes er medlem af LCR's nationale ledelse med særligt ansvar for arbejdet i bevægelsen for global retfærdighed.

*Fra www.internationalviewpoint.org.
Oversat og redigeret af Christina C. Nielsen.*

20. november var der storstrejke blandt de offentligt ansatte i Frankrig. Selvom jernbanearbejdernes strejke allerede havde været i flere uger deltog over 700.000 i støttedemonstrationer rundt omkring i landet. Her nogle af de studerende, som både solidariserede sig med de offentligt ansatte og protesterede mod privatisering af universiteterne.

En modig kvindestemme

Det afghanske parlament har suspenderet sit yngste og mest kritiske medlem. Men Malalai Joya lader sig ikke skræmme. Uden omsvøb anklager hun det afghanske parlament for at bestå af krigsherrer og narkobaroner, som burde stilles for en domstol.

AF GUNVOR KARLSTRÖM

Malalai Joyas historie er værd at fortælle.

I 2003 blev hun valgt til Loya Jirga, den grundlovgivende forsamling i Afghanistan, der skulle udarbejde den nye forfatning. Her holdt hun en tale, som snart skulle blive verdensberømt.

– Der sidder skurke i denne forsamling. Skurke som stiller spørgsmålstejn ved denne Loya Jirgas legitimitet. Det er dem, som har bragt vores land i denne situation, sagde hun og sluttede af med ordene:

– De burde stilles for nationale og internationale domstole. Selv om de bliver tilgivet af vort folk, det barfodede afghanske folk, så vil historien aldrig tilgive dem.

Der opstod kaos i forsamlingen. Mujahediner kom farende og råbte ukvemsord.

Præsidentformanden krævede, at hun skulle bede om undskyldning, hvad hun til dato ikke har gjort

– De kaldte mig for luder, vantro og kommunist og prøvede at tvinge mig til at bede om undskyldning; men jeg vil hellere dø end tage mine ord tilbage, sagde Malalai Joya.

I stedet blev hun i 2005 valgt til

parlamentet med det næststørste stemmetal i Farah-provinsen.

– Mit mål er at afvæbne krigsherrene helt og holdent og stille krigsforbryderne for en domstol, sagde hun, da det var bekræftet, at hun var blevet valgt.

Genopbygningen af landet og kampen for kvindernes rettigheder var andre spørgsmål, hun ville tage op.

Efter manges opfattelse var godt halvdelen af de nye parlamentsmedlemmer krigsherrer, som har forbrudt sig mod menneskeheden.

Og vælgerne i hendes hjemprovins, også mændene, havde indset, at hun talte sandt. Desuden vovede hun at sige fra over for krigsherrerne, noget som selv mændene ikke tør.

Og hun har åbenbart opbakning: Ifølge en meningsmåling fra januar 2005 foretaget af den uafhængige afghanske menneskerettighedskommission mener 90 procent af afghanerne, at de, som har forbrudt sig mod menneskerettighederne, ikke skal kunne vælges til politiske poster.

Suspenderet

Hendes liv blev drastisk forandret, da hun havde sagt sin mening. På et øjeblik pådrog hun sig mange mæg-

tige fjender. Hidtil har hun overlevet fire mordforsøg, hun har ingen fast bopæl, sover aldrig mere end en nat på samme sted, bevæger sig aldrig rundt uden livvagt og da udelukkende iført den forhadte klædedragt burkaen, for at undgå at blive genkendt, alt sammen ifølge medierapporter.

I maj i år blev hun suspenderet for resten af mandatperioden. Man påstod, at hun havde forbrudt sig mod artikel 70, som forbyder parlamentsmedlemmer at kritisere hinanden (en paragraf som ifølge Malalai Joya specielt var skrevet mod hende). Human Rights Watch har påpeget, at parlamentsmedlemmerne ofte har kritiseret hinanden, men at ingen anden er blevet suspenderet.

I et tv-interview havde hun sammenlignet parlamentet med en stald eller en zoo og sagt, at æsler og køer i det mindste er til nogen nytte.

Malalai Joyas baggrund giver noget af forklaringen på hendes stærke engagement for Afghanistans kvinder. Familien flygtede fra Afghanistan i 1982, da hun kun var fire år. Faderen læste medicin, men blev tvunget til at afbryde studierne (faderen var demokrat, siger hun). Hun er den ældste af ti søskende og vok-

sede op i flygtningelejre i Iran og Pakistan. Da Sovjet trak sig ud, vendte hun tilbage til Afghanistan i 1998. Dette var under Talibanregimet, og hun arbejdede under jorden med børnehjem og klinikker.

Har mange fjender

Selvom hun er gift, ser hun, ifølge egne oplysninger, kun sjældent sin mand.

I dag har hun mange fjender; men også bred støtte i befolkningen.

Hendes politiske modstandere anklager hende bl.a. for at være medlem af Rawa, Revolutionary Association of the Women of Afghanistan.

Det er hun ikke, siger hun; men »Rawa støtter mine synspunkter og det er jeg taknemmelig for.«

En talskvinde for Rawa siger, at »Joya er et af de få mennesker i Afghanistan, som modigt har taget de spørgsmål op, der betragtes som tabu i vort samfund. Det er farligt at beskæftige sig med sådanne spørgsmål.« Og hun tilføjer at »ingen anden har offentligt turdet kalde Jihad-fundamentalisterne for forbrydere.«

Malalai Joya har for nylig været på rundrejse i udlandet. Hun har bl.a. været i Canada og USA for at tale mod krigen og besættelsen.

Elsa Rassbach interviewede hende, da hun i september besøgte Tyskland. Hun var indbudt af venstrepartiet Die Linkes parlamentsgruppe.

»En hån mod demokratiet«

Malalai Joya sagde, at hun havde et klart budskab til det tyske folk: Tyskland skulle tage afstand fra USA's Afghanistanpolitik, som er »en hån mod demokratiet«. Og »krigen mod terrorisme er også en hån,« mente hun, ligesom USA's støtte til den nuværende regering i Afghanistan, der »domineres af terroristerne i den Nordlige Alliance«.

– Vi bør huske, at det var USA, som fra starten støttede talibanerne og opbyggede dem, og USA støtter nu på tilsvarende måde den Nordlige Alliance.

Udenrigsudvalget i det tyske parlament, Bundestag, ville ikke mødes med Malalai Joya, som undrer sig over, hvorfor de indbyder krigsherrer og politikere, der ikke siger sandheden, til at tale i Bundestag, i stedet for at høre en stemme fra det afghanske folk.

– De har jo tyske tropper i Afghanistan, så det er deres ansvar at forsøge at forstå, hvad det er, der sker der, sagde hun.

Vi har brug for befrielse, ikke besættelse, sagde Malalai Joya i et interview i september 2007. Hun ønsker USA og dets allierede ud af Afghanistan så snart som muligt.

Derimod talte hun ved en konference, som Venstrepartiets parlamentariske gruppe organiserede i en fyldt sal i parlamentsbygningen. Ifølge avisen Junge Welt talte hun uden omsvøb om kvindernes situation og om USA's politik i sit hjemland.

– USA og dets vestlige allierede har befriet Afghanistan fra talibanerne, men har samtidig givet magten til andre fundamentalistiske forbrydere, den såkaldte Nordlige Alliance.

– De er krigsherrer og narkobaroner, og selv Human Rights Watch kalder dem for krigsforbrydere. Men i stedet for at blive stillet for internationale domstole har de høje poster i Hamid Karzais regering.

– Kvindernes problem er ikke burkaen, sagde hun også.

– De savner vand, mad, et sundhedsvæsen og frem for alt uddannelse.

– Situationen i Afghanistan og kvindernes stilling bliver ikke bedre, før krigsherrerne er afvæbnede og terroristerne, hvad enten de er for eller imod USA, er fjernet fra den politiske scene.

Malalai Joya understreger, at det er det afghanske folk, som skal frigøre sig ved egen kraft:

– Jeg tror ikke på, at en nation kan befri en anden. Befrielsen må komme fra landets egen befolkning. Vores historie er et lysende eksempel på befrielsesbevægelser og demokratiske bevægelser og på stærke kvindelige ledere.

– Jeg vil blive ved med at tale, eftersom der ikke længere findes nogen rædsel i min sjæl. Jeg har set for mange sorger. Måske lykkes det dem at slå mig ihjel, men efter mig kommer der andre med endnu stærkere stemmer, siger Malalai Joya.

Oversat fra den svenske ugeavis Internationalen af Peter Kragelund.

Se også Malalai Joyas hjemmeside: <http://www.malalaijoya.com/>

Gas og olie har skabt fremgang

Men Ruslands stivnede, autoritære politiske system står i vejen for en grundlæggende modernisering.

AF MIKAEL HERTOFT

Rusland har opsagt sin deltagelse i aftalen om konventionelle våben i Europa. Rusland kan derfor placere flere tanks og fly i det vestlige Rusland. Det er det russiske svar på udvidelsen af NATO mod øst og de amerikanske planer om et raketskjold. Rusland har aldrig troet på George Bush forsikringer om, at når USA vil bygge baser for raketskjoldet i Polen og Tjekkiet, så er det rettet mod Iran. Der er et våbenkapløb i gang.

I Vestens og Ruslands presse bliver den modsatte side konstant malet i sorte og negative farver, og fjendebilleder bliver skabt. (Nu kan de negative billeder jo sagtens være rigtige. Både Rusland og USA kalder på kritik.) Det er efterhånden sjældent at se en dansk avisartikel, der forsøger at trænge om bag fjendebilledet og forstå hvad der foregår i Rusland. DR og TV2 har ikke længere faste korrespondenter i Moskva. Af de store dagblade er det kun Jyllandsposten, der har en fast korrespondent i Rusland. Resultatet er uvidenhed om

Rusland i Danmark. Nyheder om Rusland i danske medier er som regel sakset fra engelsksprogede medier.

Når billedet af modparten stivner til et fjendebillede, kan det være et forvarsel om konflikt.

Modernisering med begrænsninger

»Lad os huske, hvad vi begyndte med for 8 år siden, hvilket hul vi har hevet landet op af. Der skal stadig gøres meget, før Rusland virkelig bliver moderne og blomstrende«, sagde Vladimir Putin i sin tv-tale 29. november.

Økonomien er i vækst, og fattigdommen trænges tilbage, selv om det går langsomt, tilføjede han. Det er rigtigt. I Putins embedsperiode er Ruslands økonomi vokset kraftigt år for år. Udlandsgælden er stort set blevet betalt, og Rusland har fået store overskud på betalingsbalancen. Dette skyldes dels, at der er kommet en vis orden internt i landet, men først og fremmest at oliepriserne er steget kraftigt gennem hele perioden, og det har givet det olie- og gaseksportende land Rusland store indtægter.

Befolkningens levestandard er stigende. Ifølge officielle tal er reallønnen steget med over 10 procent om året i hele Putins embedsperiode. Antallet af russere, der lever under fattigdomsgrænsen, er faldet fra en tredjedel til en fjerdedel. Når man besøger Rusland, ser man, at økonomien er i dynamisk opgang, og at mange russere har fået flere penge mellem hænderne.

Som leder af parlamentet vil Putin have en mindre, men mere sikker magtbase.

Denne økonomiske udvikling har dog ikke bragt Rusland ud af den sociale krise efter Sovjetunionens opløsning. Dengang faldt levealderen drastisk. Det værste år var 1994, hvor den gennemsnitlige levealder for mænd faldt til 57, 5 år. Derefter er det gået lidt frem, men ikke meget. I 2005 var levealderen steget til 58,9 år. Samtidig er der for få børnefødsler. I 2005 blev der således i gennemsnit født 1,3 barn per russisk kvinde. Kombinationen af lav levealder og lav fødselsrate betyder, at den russiske befolkning fortsætter med at svinde ind og nu er omkring 142 millioner.

Antallet af mobiltelefoner oversteg antallet af fastnettelefoner for flere år siden, og der er et interessant russisksprog liv på nettet. Men det russiske samfund er stadig tilbagestående. Landområderne er tilbagestående. Moderniseringen af hæren går dårligt. Retssystemet er korrupt, brutalt og inkompetent. Rusland har stadig halvkolonial status og eksporterer hovedsagelig råvarer.

Parodi på demokrati

I Putins otte år er der blevet genoprettet en række stats- og samfundsstrukturer: lige fra flere og bedre ressourcer til uddannelse, reparation og konstruktion af veje til genoprettelsen af russisk filmproduktion og udgivelsen af russisk skønlitteratur.

Men det politiske system i Rusland er stivnet og blevet et »styret demokrati« – en parodi på et demokrati. Magten i Rusland er blevet koncentreret omkring præsidenten. Der foregår ikke nogen åben drøftelse af de store politiske spørgsmål. I Rusland i dag er der ingen, som Putin kan føre en dialog med som en ligemand, og resultatet er deprimerende. Det resulterer i dårlige beslutninger og magtarrogance over for Ruslands naboer, og et kedeligt politisk liv.

En opposition, der er navnet værd, findes ikke i Rusland, bortset fra en håndfuld ikke-stalinistiske socialister og hæderlige menneskerettighedsforkæmpere.

KPRF – Det Kommunistiske Parti i den Russiske Føderation, er et reaktionært, chauvinistisk, nostalgisk og autoritært parti, som ikke har nogen fremadrettede visioner.

På det seneste har bevægelsen »Det andet Rusland« fået megen opmærksomhed, fordi deres demonstrationer »De ueniges march« blev forbudt og undertrykt i Moskva og Petersborg, og fordi Kasparov fik fem dage i spjældet. Som skakspiller er Kasparov intelligent, men som politiker er han amatør med et uklart program. Hans allierede er endnu værre. Limonov er nationalbolsjevik, dvs. kombinerer sovjetnostalgi med russisk chauvinisme og racisme og fascistisk organisation. Nemtsov var en af de liberale, der i halvfemserne stod i spidsen for røverprivatiseringerne, som russerne under ingen omstændigheder vil have tilbage til magten.

Ruslands stivnede, autoritære politiske system står i vejen for en grundlæggende modernisering, og Rusland har ikke evig tid. Når olien og gassen rinder ud, så vil Rusland falde tilbage i fattigdom, med mindre man til den tid har fået etableret en anden type samfund med andre typer produktion.

Putins spil

Valget til Dumaen (parlamentet) 2. december og præsidentvalget 2. marts vil føre til et magtskifte – eller i hvert fald stor rokade. Putin kan ikke opstille som præsident, da man

efter russisk forfatning kun kan være præsident to perioder i træk. De fleste går som en selvfølge ud fra, at den næste præsident bliver den kandidat, Putin støtter. Men det er stadig uklart, hvem det bliver. Mens Putins tid som præsident lakker mod enden, når Putin-dyrkelsen nye højder, på det seneste med udbredelsen af en macho video hvor han jager, fisker, rider og optræder med muskuløs nogen overkrop.

Putin er fortsat politisk ambitiøs. Han opstillede som nummer et ved dumavalget for »Det Forenede Rusland«. Når han bliver valgt, har han muligheden for at vælge mellem at tage 4 år i parlamentet eller at tage et par måneder mere som præsident. Putin kan også vælge at blive premierminister. Men premierministeren kan fyres af præsidenten, og det er derfor en usikker post.

Som leder af parlamentet vil Putin have en mindre, men mere sikker magtbase. Hvis han kan få 2/3 flertal i parlamentet, kan han ændre forfatningen og gøre præsidentposten til en mere formel dekorativ post.

Det er ikke uproblematisk. Siden zartiden har Rusland tradition for at centralisere magten i hænderne på en person, og det er mest naturligt præsidenten. Så selv hvis Putin får valgt sin mand til præsident, kan der udbryde magtkampe mellem de to, som Putin ikke vil have de bedste muligheder for at vinde. Den næste tid bliver derfor interessant i russisk politik – selv uden nogen opposition.

RUSLANDS DUMA (PRÆSIDENTVALG), 2. DECEMBER 2007

RESULTAT KL. 07.00, 3. DECEMBER MED 85 % AF PROTOKOLLERNE GJORT OP.

Parti	Stemmeandel %
Det forenede Rusland (Putin)	63,2
Kommunistpartiet i Den Russiske Føderation	11,7
Det liberal-demokratiske Parti (Sjirinovskij, højre-nationalt)	8,4
Retfærdigt Rusland, Fædrelandet, Pensionisterne	8,0

Desuden kom en række partier ikke ind i Dumaen pga. spærregrensen på 7 %. Agrarpartiet, der er tæt på kommunisterne, var størst af de små med 2,4 %. Jabloko, der er socialliberale og vestorienterede, fik 1,6 %. Unionen af Højrekræfter, der er konservative og vestorienterede, fik 1 %.

»Til tjeneste for progressive kræfter i hele verden«

Det Amsterdam-baserede »International Institute for Research and Education« (IIRE) har slået dørene op for en ny epoke.

AF PETER SAXRUP

IIRE blev grundlagt for 25 år siden af Ernest Mandel – økonom, venstre-fløjsaktivist og en af Fjerde Internationales vigtigste teoretikere. I dag definerer instituttet sig som »et mødested for aktivister og forskere, der er forenet i kampen for en verden uden kapitalisme«.

IIRE er netop flyttet i nye bygninger med topmoderne overnatnings- og mødefaciliteter. Bygningerne deles med et ungdomsherberg og en kunstbiograf, og ligger i et multikulturelt kvarter, kun 15 minutters sporgovnskjørsel fra centrum af Amsterdam.

Med flytningen har man også valgt at satse på en opprioritering af internettet. Det betyder, at det nu er muligt at følge foredrag og debatter direkte over nettet. Med tiden forventer instituttet, at de også vil kunne tilbyde oplæggene som mp3-filer fra deres hjemmeside, som så vil kunne downloades.

Ambitiøst program

Som et led i relanceringen af IIRE har instituttet påbegyndt en forelæsningsrække under navnet »Returns of Marxism«. Her vil forskellige forskere præsentere og diskutere aspekter af de marxistiske teorier. Forelæsningerne finder sted en til to gange om måneden og tilbydes live over internettet, hvor de kan høres på instituttets hjemmeside: www.iire.org

Forelæsningerne vil forgå på engelsk og programmet kan ses herne- denfor. Med tiden er det meningen, at

forelæsningerne skal blive tilgængelige som mp3-filer på nettet, indtil da må man følge dem live over nettet.

Læs mere om skolen, »Returns of Marxism« og andre aktiviteter på www.iire.org!

CALENDAR 2007/2008 OF THE SEMINAR SERIES

RETURNS OF MARXISM

FOR UNDERSTANDING AND ATTEMPTING TO CHANGE THE WORLD

OCTOBER

Tuesday, 2nd: **A difficult love affair? On the relation between Marxism and theology**

• Roland Boer, Monash University, Australia

Tuesday, 9th: **The Marxist theory of the state today** • Peter Thomas, University of Amsterdam

NOVEMBER

Tuesday, 6th: **What is the working class?** • Marcel van der Linden, University of Amsterdam and International Institute of Social History, Amsterdam

DECEMBER

Tuesday, 11th: **The bourgeois revolution and beyond: Rethinking state, revolution and class in world history** • Bertel Nygaard, Aarhus Universitet, Denmark

JANUARY

Tuesday, 15th: **Dialectics, social phenomena and non-equilibrium** • Guglielmo Carchedi, University of Amsterdam

Tuesday 22nd: **Dialectics, formal logic and mathematics** • Guglielmo Carchedi, University of Amsterdam

FEBRUARY

Tuesday 5th: **Historiography as a political enterprise: rethinking histories of labour** • Görkem Akgöz, International Institute of Social History

Tuesday, 19th: **World politics and the world economy in Marx's thought** • Michael Krätke, University of Amsterdam,

MARCH

Tuesday, 11th: **Who's afraid of grey capital? Pension funds and late capitalism** • Matthieu Leimgruber, International Institute of Social History

Friday, 28th: **Nation-state, integration and immigration in Europe** • Sara Farris, International Institute of Social History, Eva Ferraren, International Institute for Research and Education

APRIL

Sunday, 13th: **Socialist questions about queer activism** • Peter Drucker, Former Co-director of International Institute for Research and Education, editor of book Different Rainbows

Tuesday, 22nd: **Science and scientific socialism: what does it mean? Towards a materialist epistemology** • Joost Kircz, International Institute for Research and Education

MAY

Thursday, 8th: **Fundamental elements of Marx's political economy of capitalism: value-form theory and commodity fetishism** • Geert Reuten, Senator in the Dutch Parliament and University of Amsterdam

Tuesday, 27th: **The unhappy marriage between Marxist and feminist movements** • Saskia Poldervaart, University of Amsterdam

JUNE

Tuesday, 10th: **US imperialism and Marxist perspectives on geopolitics** • Bastiaan van Apeldoorn, Vrije Universiteit Amsterdam

THE LIVE VERSION STARTS AT 7.30 PM – LOMBOKSTRAAT, 40, NL-1094 AL AMSTERDAM

READ MORE ABOUT THE SEMINARS AT **WWW.IIRE.ORG**

In order to receive regular updates and newsletters, please register by sending an email to lectures@iire.org. For more information: lectures@iire.org www.iire.org Phone: +31 20 6717263 Mobile: +31 634366264 Fax: +31 20 673210

Det skrev vi for 25 år siden

Interview med den brasilianske arbejderleder »Lula«

Ugeavisen Klassekampen nr.42, den 18. november 1982 omtaler valget i Brasilien. I den anledning bringer bladet et interview med lederen af Arbejderpartiet (PT) Luis Inacio da Silva »Lula«. Lula er ved dette valg opstillet til den vigtige guvernørpost i staten Sao Paolo. På den internationale venstrefløj er der stor interesse for det 400.000 medlemmer store arbejderparti. Partiet lægger afstand både til de reformistiske partier og til de traditionelle stalinistiske partier:

– I din afsluttende tale på PT's kongres i staten Sao Paolo betegnede du din egen opstilling til guvernørposten som et brud med den populistiske tradition, der kun er ude efter vælgertilslutning og efter en koalition med den »brede opposition«. Du ser altså PT's valgkampagne som en klassekampagne?

– Det må først og fremmest understreges, at PT kun har nogen eksistensberettigelse, for så vidt partiet er et produkt af organiseringen af folkebevægelsen i dette land, og for

så vidt det udtrykker hele samfundets og især det store flertal, arbejderklassens, umiddelbare og almene ønsker. Derfor har PT kun en eksistensberettigelse, hvis det står på et klassestandpunkt.

(...)

– PT's kampagne har kun mening, hvis den undgår såvel sekterisk principrytteri som udbredelsen af falske

løfter for at tiltrække stemmer. Jeg tror, at PT's kampagne må give alle deltagere og hele partiet lejlighed til at gå ud i boligkvarterer og byer, ikke kun for at holde møder og popularisere partiets budskab. Jeg mener, det er vigtigt, at vi overalt hvor vi kommer, forsøger at danne en organiseret celle for arbejderklassen. Det er partikampagnens hovedformål«

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

BLIV MEDLEM AF SAP!

Socialistisk Arbejderparti – SAP – er en revolutionær socialistisk organisation.

Vi arbejder som en del af Enhedslisten og SUF på at opbygge og styrke disse organisationer. Målet er at skabe et aktivt handlende parti og ditto ungdomsorganisation, der bidrager med handlingsforslag og politiske perspektiver til de aktuelle sociale mobiliseringer og ved en egentlig samfundsomvæltning.

SAP er også den danske afdeling af Fjerde Internationale, en global organisation for revolutionære socialister.

Læs mere på www.sap-fi.dk
Vær med i arbejdet
– bliv medlem af SAP –
Kontakt os på: sap@sap-fi.dk

Støt indsamlingen!

Socialistisk Information

– snart som netmagasin

Ja du læste rigtigt. Socialistisk Information vil snart være at finde i ny og overskuelig internetudgave. Vi vil stadig, i en eller anden form, fortsætte med den trykte udgave af bladet. Men den vigtige ændring bliver, at indholdet af Socialistisk Information først – og især – udkommer på internettet. Det nye net-magasin vil indeholde meget af det samme stof som det nuværende blad, men vil give gode muligheder for hurtige opdateringer, ekstra materiale, arkivadgang m.v.

En af fordelene ved kommunikation via nettet, i stedet for via postvæsenet, er, at det er meget billigere. Men først skal systemet være på plads, med de rigtige skabeloner, funktioner og grafiske elementer. Det bliver en nødvendig startudgift, før vi kan lancere det nye netmagasin. Den årlige indsamling til Socialistisk Information vil gå til dette formål. Vi har sat det beskudne mål på 20.000 kroner, som ikke desto mindre vil være en uvurderlig hjælp til at realisere vores planer.

**Vi opfordrer alle læsere til at give et bidrag
– stort eller lille – til indsamlingen.**

Brug det vedlagte girokort, eller betal via netbank til

**Reg. nr. 9570 konto 906 3366
Socialistisk Information, Stuðiestræde 24, 1., 1455 Kbh. K**

Mærk indbetalingen »Indsamling«.